Ankara Üniversitesi ilaum | Ankara Üniversitesi ilasem IV

“Öteki”siz olur mu?: Isınan Dünyada Soğuyan İlişkiler ve İletişim Yönetimi

Bildiri Özetleri Kitabı

22 Mayıs 2025

ISBN 978-605-136-916-7

"İletişim yoksa, hayat yoktur!"

İletişim İçin

Ankara Üniversitesi, İletişim Araştırmaları ve Uygulama Merkezi (İLAUM), iletişimin kuramsal ve uygulamalı alanlarında bilimsel araştırma, eğitim, lisansüstü eğitim, uygulama ve yayın faaliyetleri yapmak, iletişimin farklı alanlarında akademik, sektörel ve toplumsal gereksinimlere uygun uygulama ve danışmanlık projeleri gerçekleştirmek, Merkez faaliyetleri çerçevesinde ulusal ve uluslararası kurum ve kuruluşlarla iş birliği yaparak iletişim bilgisini toplumun yararı doğrultusunda yaymak amacıyla **19 Temmuz 1993** yılında kuruldu.

BİLİM KURULU

(Ada göre abecesel sıralı)

Prof. Dr. Aslı Yağmurlu Dara, *Ankara Üniversitesi*

Prof. Dr. B. Pınar Özdemir, *Ankara Üniversitesi*

Doç. Dr. Beris Artan Özoran, *Ankara Üniversitesi*

Prof. Dr. Cem Yaşın, *Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi*

Prof. Dr. Evrim Pelin Baytekin, *Ege Üniversitesi*

Prof. Dr. Fatih Keskin, *Ankara Üniversitesi*

Prof. Dr. Funda Gençoğlu, *Atılım Üniversitesi*

Prof. Dr. Melike Aktaş, *Ankara Üniversitesi*

Prof. Dr. Nahit Erdem Köker, *Ege Üniversitesi*

Prof. Dr. Nuran Yıldız, *Ankara Üniversitesi*

Doç. Dr. Özgür Köseoğlu, *Ege Üniversitesi*

Prof. Dr. Sema Yıldırım Becerikli, *Ankara Üniversitesi*

Prof. Dr. Senem Gençtürk Hızal, Başkent Üniversitesi

DÜZENLEME KURULU

(Ada göre abecesel sıralı)

Arş. Gör. Burak Erdoğan, *Ankara Üniversitesi*

Dr. Hande Müge Yıldız, *Ankara Üniversitesi*

Dr. İsmail Uğur Aksoy, *Ankara Üniversitesi*

SEKRETARYA

(Ada göre abecesel sıralı)

Aslı Bike, *Ankara Üniversitesi*

Elif Toparlak, *Ankara Üniversitesi*

Hakkı Er, *Ankara Üniversitesi*

“Öteki”siz olur mu?: Isınan Dünyada Soğuyan İlişkiler ve İletişim Yönetimi

ÇAĞRI

Ankara Üniversitesi İletişim Araştırmaları ve Uygulama Merkezi olarak “İLAUM Sempozyumları”nın dördüncüsünü gerçekleştiriyoruz.

22-23 Mayıs 2025 tarihlerinde düzenleyeceğimiz çevrim içi sempozyumun ana temasını “Isınan Dünyada Soğuyan İlişkiler ve İletişim Yönetimi” olarak belirledik.

21.Yüzyılı “karşıtların birlikteliği” kavramıyla açıklayan pek çok kaynak bulunuyor. Bu karşıtlık kendini “ısınma” ve “soğuma” kavramlarının birlikteliğiyle de gösteriyor. 21. Yüzyılın en büyük tehditlerinden biri olarak kabul edilen “ısınma”, hem tüm canlıları tehdit eden “küresel ısınma” olarak gerçekleşiyor hem de uluslararası ilişkiler ve siyasette varlığı artan savaş, çatışmalar ve krizlerle kendini gösteriyor. Küre hem fiziksel hem de uluslararası ilişkiler çerçevesinde ısınırken, buna karşın ilişkiler ise soğuyor. “Bireyselleşme”, “yalnızlaşma”, “ben nesli” gibi kavramlar üzerine yapılan çalışmaların artması soğuyan ilişkiler konusunda akademik ilginin arttığına işaret ediyor.

Soğuyan her tür ilişki ise parçalanmayı kolaylaştırıyor. Yüzyılın en önemli kavramlarından olan “parçalanma”, kendini farklı düzeylerde gösteriyor. Hakikat parçalanıyor, gerçek tartışılır duruma geliyor. Sosyal kurumlar parçalanıyor, ulus devletler sarsılıyor, toplum atomize edilerek “bireylere” bölünüyor.

Margaret Thatcher’ın “toplum diye bir şey yoktur” ifadesi ne yazık ki artık bir anlayış hâline geliyor. Ülkeler arasındaki sınırlar muğlaklaşırken, toplumlar ve insanlar arasındaki sınırlar keskinleşiyor. Bu durum “ben/biz” ve “öteki” ayrımının derinleşmesine neden oluyor.

“Ben/biz” ve “öteki” arasındaki ayrımın derinleşmesi kendini farklı alanlarda gösteriyor. Uluslararası düzlemde çatışmaların artması ve diyaloğun zorlaşması ile sonuçlanırken, bu ayrım ulusal ölçekte kutuplaşmaya neden oluyor. Toplumsal düzeyde “öteki” olarak tanımlanan gruplara yönelik ayrımcı bir dil oluşmasından, aile içi çatışmaların artmasına kadar geniş bir etki alanı bulunuyor. Mülteci karşıtlığı, işlenen nefret suçları ve nefret söylemi, sosyal dışlama, çözülemeyen çatışmalar, mobbing, akran zorbalığı ve kuşak çatışması “ben” ve “öteki” arasındaki ayrımın derinleşmesinin sonuçlarından sadece bazılarıdır.
“Ben/biz” ve “öteki” arasındaki ayrımın derinleşmesi bir yandan kişilerarası, kurumsal, toplumsal, ulusal ve uluslararası iletişim sorunlarının oluşmasına neden olurken, diğer yandan iletişim bu sorunların çözülmesi için önemli bir alan olarak ortaya çıkıyor.

Bu çerçevede, İLAUM olarak gelenekselleştirdiğimiz ve dördüncüsünü düzenlediğimiz İLASEM IV süresince “ötekisiz olur mu?” sorusuna yanıt arıyor, bu bağlamda ortaya çıkan iletişim sorunları ve çözüm önerilerini tartışmayı hedefliyoruz.

“Öteki”siz olur mu?: Isınan Dünyada Soğuyan İlişkiler ve İletişim Yönetimi

Konu Başlıkları:

-Aile İçi İletişim
-Ayrımcılık
-Azınlık Çalışmaları
-Çatışma Yaklaşımı
-Gerçek, Hakikat, Dezenformasyon/ Misenformasyon
-Dijital Eşitsizlik
-Diplomasi
-Göç Çalışmaları
-Gözetim
-Halkla İlişkiler
-İletişimin Değişen Doğası
-İletişim Psikolojisi
-İletişim Sosyolojisi
-Kimlik Çalışmaları
-Kriz İletişimi
-Kuşaklararası İletişim
-Kültürlerarası İletişim
-Ötekileştirme
-Popülizm Çalışmaları
-Sinema
-Siyasal İletişim
-Sosyal Psikoloji
-Terörle Mücadelede İletişim
-Veri Çalışmaları
-Yeni Medya Çalışmaları

“İletişim yoksa, hayat yoktur!”

İÇİNDEKİLER

I. OTURUM

Narsisist Kişilikte Öteki'nin Yokluğunu Yunus Emre İle Tesis Etmek: Çalışma Yaşamından Bir Okuma / Establishing The Absence Of The Other In Narcissistic Personalisty With Yunus Emre: A Reading From Working Life

Prof. Dr. Aytül Ayşe Cengiz.....16

İlgi, Utanç ve Ötekilik: Levinas’ın Felsefesiyle İnsan İlişkilerinin Ontolojik ve İletişimsel Dinamikleri / Interest, Shame, and Otherness: The Ontological and Communicative Dynamics of Human Relationships Through Levinas’ Philosophy

Alican Özer 20

Savaşın Gölgesinde Öteki Olmak: Jasmila Žbanić Sinemasında Tanıklık ve Ötekilik / Being The Other in the Shadow of War: Witnessing and Otherness in the Cinema of Jasmila Žbanić

Arş. Gör. Tuğçe Kutlu.....25

2020 Sonrası Avrupa Sanat Sinemasında Hukuk, Eğitim ve Göç: Anatomie d’une Chute, Das Lehrerzimmer ve Saint Omer’de Aidiyet ve Ötekileştirme / Law, Education, and Migration in Post-2020 European Art Cinema: Belonging and Exclusion in Anatomie d’une Chute, Das Lehrerzimmer, and Saint Omer

Arş. Gör. S. Yankı Özcan.....29

İÇİNDEKİLER

II. OTURUM

İletişimin Değişen Doğası Kapsamında Kadın ve Erkek İlişkileri /Gender Relations Within the Context of the Evolving Nature of Communication."

Ayşen Balcı Çınar.....33

Eşitlik Arayışı ve Ayrımcılık Zemininde: "Erkekleri Koruma Derneği" / On the Grounds of Seeking Equality and Discrimination: "Association for the Protection of Men"

Arş. Gör. Mine Rugancı Livan.....37

Küresel Kuzey vs. Küresel Güney: Adaletsizliğin İklim Krizi Bağlamındaki Ötekilik Çerçevesi / The Global North vs. The Global South: Framing Otherness of Injustice in the Context of the Climate Crisis

Dr. Esra Akarsu.....41

Bir Hafıza Mekânı Olarak Ayasofya Üzerinden Ötekiliğin Haberlerdeki Temsili / Representation of Otherness in the News through Hagia Sophia as a Place of Memory

Dr. Nur Efşan Norşenli.....47

İÇİNDEKİLER

III. OTURUM

Savaşın Sivil Yüzü: "This War of Mine" Dijital Oyunu Üzerinden Sivil Deneyimde Ötekinin Keşfi / The Civilian Face of War: Exploring the Other in Civilian Experience through the Digital Game "This War of Mine"

Doç. Dr. Sait Gülsoy.....51

Ötekileri "Hikayeleri" Üzerinden Dinlemek: Göçmenler Üzerinden "Öteki Hikayeler" Podcast Örneği / Listening To "Others" Through Their "Stories": The Case Of The "Other Stories" Podcast On Migrants

Doç. Dr. Ilgar Seyidov ve Betül Güran.....53

TikTok’ta Engelli Bedenin Temsili: “İlham” Söylemi Üzerinden Görünürlük ve “Ötekilik” / Representation of the Disabled Body on TikTok: Visibility and “Otherness” Through the Discourse of “Inspiration”

Dr. Selin Varol.....57

Sosyal Medyada Yalnızlaşma Olgusuna Yönelik Algı Üzerine Bir İçerik Analizi: X Örneği / A Content Analysis of Perceptions Toward the Phenomenon of Loneliness on Social Media: The Case of X

Prof. Dr. H. Andaç Demirtaş Madran ve Arş .Gör. F. Yağmur Demirel.....61

İÇİNDEKİLER

IV. OTURUM

Kriz İletişimi Örneği Olarak Espresso Lab Örneği / The Case of Espresso Lab in Crisis Communication

Pelin Nur Hayırlı.....65

2017 Sonrasında Kurulan Türk Milliyetçisi Partilerin Sosyal Güvenlik Yaklaşımları: Parti Programları Üzerine Bir İnceleme / Approaches to Social Security by Turkish Nationalist Parties Founded After 2017: An Analysis of Party Programs

Ahmet Turan Bayraktar.....69

Öteki'ni İnşa Etmek: Türkiye'deki Yabancı Algısında Siyasi Söylemin Rolü / Constructing the 'Other': The Role of Political Discourse in the Perception of Foreigners in Türkiye

Dr. Muhterem Merve Altıntaş.....73

İnternet Ekosisteminde İletişimsel Eylemi Yeni Baştan Okumak /Reinterpreting Communicative Action within the Internet Ecosystem

Esra Akdan.....77

Narsisist Kişilikte Öteki'nin Yokluğunu Yunus Emre İle Tesis Etmek: Çalışma Yaşamından Bir Okuma

Prof. Dr. Aytül Ayşe Cengiz
Anadolu Üniversitesi
ORCİD:0000-0002-7090-289X

İçinde olduğumuz dönem kendi düşünce sistemini, kavramlarını yaratan/dayatan ve sadece ekonomik değil normatif olarak hayatımızı etkileyen neoliberalizmdir. Kapitalizmin yürütücü ve destekleyici gücü olan neoliberalizmin yönetimsel aklı makro düzeyde kurumları, kurumlar arası ilişkileri belli pratiklerle etkileyen neoliberalizm, diğer taraftan, nihai olarak bireyde öz yönetimi sağlamaya, bir tür kendiyle ilişki üretmeye yönelik iktisadi mekanizmaları devreye sokar. Bu mekanizmalarla üretilen söylemsel ve söylemsel olmayan pratikler bir yanıyla sistemin meşruluk kazanmasını, diğer yanıyla sistemin içinde kalması için bir öznellik-kendilik bilinci üretmektedir. Bu okumayla neoliberalizm, yeni bir rekabet ilkesi aracılığıyla insan eylemliliğini yönetme modeli ve uygulamasıdır. İnsanların kendilerini girişimci olarak tasarladıkları bu sistemde (Dardot ve Laval, 2018: 1-3), Foucault'un (2008: 226) belirttiği gibi homo oeconomicus, bir girişimci olarak tasarımlanır. Bu öznel deneyimden ortaya çıkan insan, kendi çıkarını düşünen, kendini seven yeni bir öznedir.

Kim olduğunu bilmeden yaşaması ise ötekinin olmaması ile ilişkilidir; sürekli başarı, haz, elde etme ve tüketim ile sarmalanan bu öznede sen olan öteki olmadığında, yaşam enerjisi olan libido sürekli kendine yatırım yapmaya döner. Libidonun kendine yatırım yapması primer narsisizmde libidonun ben'de sıkışmasına ve dışarı yöneltilememesi sonucu şişen bir ben'e, sekonder narsisizmde ise yetişkin yaşamda ağır düş kırıklığı nedeniyle libidonun dış dünyadan egoya geri çekilmesine neden olur (Geçtan, 2018: 103). Her iki durumda da öteki yoktur. Öteki olmadığında farkındalık, duyarlılık ve empati gelişemediğinden sadece öteki değil birey de silikleşir çünkü öteki olmadan kendilik bilinci - öz ben gelişmez. Dolayısıyla burada gerçek anlamda bir bireyden, gerçek bir özneden bahsedilemez; Byung-Chul Han'ın (2009: 9-10) ifadesiyle her kimse düzleşir ve aynılık cehennemi ile piyasanın istediği özne (kimse) olur. Her zamankinden daha çok özgür ve özerk olduğunu zannederken, ötekinin yokluğu ile kendine ve yarattığı sahte kimliklere, nesnelere daha çok bağımlı hale gelmiştir.

Bu bağımlılıkta diğerleri onay almak ya da yüceltilmek için ihtiyaç duyulan imge-kişilerdir. Ben ve Sen'in yerinde Geçtan'ın (2018: 113) vurgusuyla "ben + ben" durmaktadır.

Peki tüm bu insanlık hallerinin geldiği durum, çalışma hayatında örgüt içi ilişkilere nasıl yansımaktadır? İşle ilişki, yönetici ve çalışma arkadaşları ile ilişkide öteki'nin olmayışı yani kendilik bilincinin gelişmemesinin sonuçları nelerdir? İş Psikolojisi alanında yapılan son dönem çalışmalar ve küresel ölçekli raporlar işe adanma, işte anlam, örgütsel güven gibi önemli tutumlarda zayıflamalar olduğunu göstermektedir. Çalışanlar giderek aidiyet duygularında zayıflama yanında kendilerini çalışma ortamında yalnız hissetmektedirler. İnsanın bu dünyada ve çalışma yaşamında bütünsel bir varoluşa geçebilmesi ancak kendisini anlam varlığı olarak eylemlerinde seyretmesi ve ötekinin iyilik halininin sorumluluğunu almasıyla mümkündür.

Bu çalışmada Anadolu kadim bilgeliğinin başat öznelerinden olan ve poetik bir felsefi söylem üretmiş olan Yunus Emre'nin bazı şiirleri üzerinden öteki'nin kendilik bilincinde kurulumu insanın doğası üzerinden yorumlanacaktır. Bu şiirlerin izleği üzerinden insanın kendini bilmesinin ancak başka bir ben ile kurduğu ilişkide gerçekleşeceği gösterilecektir. Yunus Emre'nin dostluk ve kendini bilme temalı şiirleri ile Arendt'in "dostluk, erdemin öğrenildiği bir okuldur" (Berktay, 2021: 153) felsefesi ilişkiye sokulacaktır. Böylelikle Yunus Emre gibi evrensel bir insanlık bilgeliği taşıyan bir kişinin söylemleri günümüz diline kavramsal tartışmalar ile taşınabilecektir. Çalışma yaşamında karşımıza çıkan tükenme, yalnızlık gibi sorunların özünde ötekisiz kalan insan olgusu olduğuna dikkat çekilecektir.

Anahtar Kelimeler: Neoliberal çalışma sistemi, narsisistik kişilik, Yunus Emre ve felsefesi, ötekinin kurulumu.

KAYNAKÇA:

Berktay, F. (2021). Düşünme etiği. İstanbul: Metis Yayınları.
Dardot, P. Ve Laval, C. (2018). Dünyanın yeni aklı, neoliberal toplum üzerine deneme. İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
Foucault, M. (2008). The birth of biopolitics: Lectures at the College de France, 1978-79. (Eds:Michel Senellart, François Ewald, Alessandro Fontana), London: Palgrave Macmillan.
Han, Byung-Chul (2019). Eros'un ıstırabı. (Çev. Şeyda Öztürk), İstanbul: Metis Yayınları.
Han, Byung-Chul (2019). Zamanın kokusu. (Çev. Şeyda Öztürk), İstanbul: Metis Yayınları.
Geçtan, E. (2018). Kimbilir? İstanbul: Metis Yayınları

Establishing The Absence Of The Other In Narcissistic Personalisty With Yunus Emre: A Reading From Working Life

Prof. Dr. Aytül Ayşe Cengiz
Anadolu Üniversitesi
ORCID: 0000-0002-7090-289X

The period we are in is neoliberalism, which creates/imposes its own system of thought and concepts and affects our lives not only economically but also normatively. The managerial mind of neoliberalism, which is the executive and supportive power of capitalism, affects institutions and inter-institutional relations at the macro level through certain practices. On the other hand, neoliberalism, on the other hand, activates economic mechanisms that ultimately aim to ensure self-governance in the individual and to produce a kind of relationship with oneself. The discursive and non-discursive practices produced through these mechanisms, on the one hand, legitimize the system, and on the other hand, produce a subjectivity-self-consciousness to remain within the system. In this reading, neoliberalism is a model and practice of managing human agency through a new principle of competition. In this system where people design themselves as entrepreneurs (Dardot and Laval, 2018: 1-3), homo oeconomicus, as Foucault (2008: 226) puts it, is designed as an entrepreneur. The human being who emerges from this subjective experience is a new subject who is self-interested and self-loving.The fact that he lives without knowing who he is is related to the absence of the other; when there is no other, which is you, in this subject who is constantly surrounded by success, pleasure, acquisition and consumption, the libido, which is the energy of life, constantly turns to self-investment. In primary narcissism, this self-investment of the libido causes the libido to be trapped in the I and an inflated I as a result of its inability to be directed outwards, and in secondary narcissism, the libido is withdrawn from the outside world to the ego due to severe disappointment in adult life (Geçtan, 2018: 103). In both cases, there is no other. Since awareness, sensitivity and empathy cannot develop in the absence of the other, not only the other but also the individual is obscured, because without the other, self-consciousness - the self-self cannot develop. Therefore, one cannot speak of a real individual, a real subject; in the words of Byung-Chul Han (2009: 9-10), whoever becomes flattened and becomes the subject (whoever) that the market wants through the hell of sameness. While he thinks that he is more free and autonomous than ever before, with the absence of the other, he has become more dependent on himself and the false identities and objects he has created. In this addiction, others are the image-persons needed for approval or glorification. In the place of I and You, with Geçtan's (2018: 113) emphasis, "I + me" stands.

So how does the state of all these human conditions reflect on intra-organizational relations in working life? What are the consequences of the absence of the other, i.e. the lack of self-consciousness in the relationship with work, manager and colleagues? Recent studies in the field of Occupational Psychology and global reports show a weakening in important attitudes such as dedication to work, meaning at work, and organizational trust. Employees are increasingly feeling lonely in the work environment as well as weakening their sense of belonging. A holistic existence in this world and in the world of work is only possible when people see themselves as beings of meaning in their actions and take responsibility for the well-being of the other.

In this study, through some poems of Yunus Emre, who is one of the dominant subjects of Anatolian ancient wisdom and who has produced a poetic philosophical discourse, the construction of the other in self-consciousness will be interpreted through the nature of human beings. Through the traces of these poems, it will be shown that human self-knowledge can only be realized in the relationship with another self. Yunus Emre's poems on the theme of friendship and self-knowledge will be brought into relation with Arendt's philosophy that "friendship is a school where virtue is learned" (Berktay, 2021: 153). In this way, the discourses of a person like Yunus Emre, who carries a universal wisdom of humanity, can be carried into today's language through conceptual discussions. It will be pointed out that at the core of problems such as exhaustion and loneliness that we encounter in working life is the phenomenon of human beings without the other.

Keywords: Neoliberal work system, narcissistic personality, Yunus Emre and his philosophy, construction of the other.

REFERENCE:

Berktay, F. (2021). Düşünme etiği. İstanbul: Metis Yayınları.
Dardot, P. Ve Laval, C. (2018). Dünyanın yeni aklı, neoliberal toplum üzerine deneme. İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
Foucault, M. (2008). The birth of biopolitics: Lectures at the College de France, 1978-79. (Eds:Michel Senellart, François Ewald, Alessandro Fontana), London: Palgrave Macmillan.
Han, Byung-Chul (2019). Eros'un ıstırabı. (Çev. Şeyda Öztürk), İstanbul: Metis Yayınları.
Han, Byung-Chul (2019). Zamanın kokusu. (Çev. Şeyda Öztürk), İstanbul: Metis Yayınları.
Geçtan, E. (2018). Kimbilir? İstanbul: Metis Yayınları.

İlgi, Utanç ve Ötekilik: Levinas’ın Felsefesiyle İnsan İlişkilerinin Ontolojik ve İletişimsel Dinamikleri

Alican Özer
Ankara Üniversitesi
ORCID:0000-0003-3522-3434

İnsan ilişkilerinin dinamikleri, bireylerin hem kendi varlıklarını hem de başkalarıyla olan bağlarını anlamlandırma süreçlerinde şekillenir. Emmanuel Levinas’ın ötekilik kavramı, bu süreçleri etik bir bağlamda ele alırken, modern iletişim çalışmaları için önemli bir teorik temel sunar. Levinas, bireyin kimlik arayışını ötekiyle olan ilişkisinde bir sorumluluk olarak tanımlar ve bu ilişkiyi bireyin varoluşsal derinliğini açığa çıkaran bir karşılaşma olarak görür. İlgi ve utanç, Levinas’ın ötekilik anlayışında merkezi bir yer tutar ve iletişim çalışmalarının bireyler ve topluluklar arasındaki etkileşimlere dair temel sorularını aydınlatmada önemli bir çerçeve oluşturur.

Levinas’a göre öteki, bireyin varoluşuna dışsal bir tehdit değil, aksine, varoluşunun anlamını bulduğu etik bir karşılaşma alanıdır. Bu bağlamda ilgi, bireyin ötekine yönelttiği dikkat ve merakın ötesine geçerek bir sorumluluk eylemine dönüşür. İletişim bağlamında ilgi, yalnızca bilgi aktarılan bir süreç değil, bireylerin karşılıklı olarak varlıklarını kabul ettiği bir etkileşim alanıdır. Ancak bu ilgi, aynı zamanda bireyin kendi eksiklikleriyle yüzleşmesini de gerektirir. İletişim süreçlerinde, bireyin kendi benliğine ve ötekinin varlığına yönelttiği bu ilgi, aynı zamanda utancın doğmasına da zemin hazırlar.

Utanç, bireyin kendi kırılganlıklarının ötekinin gözünde görünür hale geldiği bir varoluşsal durumdur. İletişim süreçlerinde utanç, bireylerin kendilerini gizleme veya savunma ihtiyacını tetikleyebilir. Ancak Levinas’ın ötekilik anlayışına göre utanç, bir kapanma değil, ötekiyle olan ilişkinin derinleşmesi için bir fırsattır. Bu perspektiften bakıldığında, utanç, bireylerin iletişimdeki maskelerini düşürerek otantik bir bağ kurmalarına olanak tanır. Ötekinin varlığı, bireyi kendi hakikatiyle yüzleşmeye zorlar ve bu yüzleşme, iletişim süreçlerinin samimiyet ve güven temelinde yeniden yapılandırılmasını sağlar.Modern dijital platformlar, bireylerin kendilerini ifade etme ve ötekiyle karşılaşma biçimlerini dönüştürmüştür. Sosyal medya platformları, bireylerin ilgi arayışlarını yoğunlaştırırken, utanç dinamiklerini daha görünür hale getirir. Levinasçı bir bakışla değerlendirildiğinde, dijital iletişim, bireylerin ötekiyle olan ilişkisini hem kolaylaştıran hem de karmaşıklaştıran bir alan sunar.

Dijital platformlarda ilgi, beğeniler, yorumlar ve paylaşımlar aracılığıyla yüzeyselleşebilir; ancak aynı zamanda bireyler arası anlamlı bağların oluşmasını da sağlayabilir. Bu bağlamda, ilgi ve utanç, bireylerin dijital ortamda otantik bir kimlik oluşturma çabalarında belirleyici bir rol oynar.

Levinas'ın ötekilik anlayışı, iletişim çalışmalarında etik sorumluluk kavramına dikkat çeker. İletişim, yalnızca mesajların aktarımı değil, bireylerin ötekinin varlığına duyduğu etik sorumlulukla şekillenir. Özellikle dijital çağda, bireylerin anonimleştiği ve manipülasyona açık hale geldiği bir ortamda, ötekine yönelik ilgi, iletişimde etik bir bağlamın oluşturulması için kritik bir araçtır. Levinas, bireyin ötekinin varlığına saygı duyduğu ve onu bir tehdit değil, bir sorumluluk alanı olarak gördüğü bir iletişim biçimi önerir.

İlgi ve utanç, bireyler arası ilişkilerin dinamiklerini açıklamada güçlü kavramlardır. Levinas'ın ötekilik anlayışı, bu dinamikleri iletişim bağlamında ele almak için sağlam bir teorik çerçeve sunar. İletişim çalışmaları, Levinasçı bakış açısını benimseyerek bireylerin ötekiyle olan ilişkilerinde nasıl bir sorumluluk geliştirdiklerini inceleyebilir. Bu, hem yüz yüze hem de dijital iletişimde, bireylerin otantik bağlar kurma kapasitelerini anlamada önemli bir katkı sağlayabilir.

Bu çalışma, bireylerin ilgi ve utanç aracılığıyla ötekiyle olan ilişkilerini iletişim bağlamında nasıl şekillendirdiklerini incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışma, Levinas'ın etik anlayışını iletişim süreçleriyle ilişkilendirerek, hem bireyler hem de topluluklar arasındaki bağların daha derin ve anlamlı bir şekilde kurulması için teorik bir temel sunmaktadır. Özellikle dijital çağın getirdiği zorluklar karşısında, bu araştırma, iletişim süreçlerinin insani ve etik bir boyutta yeniden ele alınmasına katkıda bulunmayı hedeflemektedir. Bu bağlamda, iletişim çalışmalarına yeni bir perspektif kazandırarak, insan ilişkilerinin hem ontolojik hem de pratik boyutlarını aydınlatmayı amaçlar.

Anahtar Kelimeler: İlgi, utanç, ötekilik, Levinas.

Interest, Shame, and Otherness: The Ontological and Communicative Dynamics of Human Relationships Through Levinas’ Philosophy

Alican Özer
Ankara University
ORCID:0000-0003-3522-3434

The dynamics of human relationships are shaped by individuals' processes of understanding both their own existence and their connections with others. Emmanuel Levinas' concept of otherness addresses these processes within an ethical framework and provides a significant theoretical foundation for modern communication studies. Levinas defines an individual’s search for identity as a responsibility in their relationship with the other and views this relationship as an encounter that reveals the existential depth of the individual. Interest and shame occupy a central place in Levinas’ understanding of otherness and offer an important framework for illuminating fundamental questions in communication studies regarding interactions between individuals and communities.

According to Levinas, the other is not an external threat to the individual’s existence but rather an ethical encounter space where the individual finds the meaning of their existence. In this context, interest goes beyond mere attention and curiosity directed toward the other and transforms into an act of responsibility. In the context of communication, interest is not merely a process of transmitting information but a space of interaction where individuals mutually acknowledge each other’s existence. However, this interest also requires the individual to confront their own deficiencies. In communication processes, this interest directed by the individual toward their own self and the presence of the other simultaneously lays the groundwork for the emergence of shame.Shame is an existential state where the individual’s vulnerabilities become visible in the eyes of the other. In communication processes, shame may trigger a need for individuals to conceal or defend themselves. However, in Levinas’ understanding of otherness, shame is not a closure but an opportunity to deepen the relationship with the other. From this perspective, shame enables individuals to drop their masks in communication, allowing for the establishment of an authentic connection. The presence of the other compels the individual to confront their own truth, and this confrontation enables communication processes to be restructured on the basis of sincerity and trust.

Interest, Shame, and Otherness: The Ontological and Communicative Dynamics of Human Relationships Through Levinas' Philosophy

The dynamics of human relationships are shaped by individuals' processes of understanding both their own existence and their connections with others. Emmanuel Levinas' concept of otherness addresses these processes within an ethical framework and provides a significant theoretical foundation for modern communication studies. Levinas defines an individual's search for identity as a responsibility in their relationship with the other and views this relationship as an encounter that reveals the existential depth of the individual. Interest and shame occupy a central place in Levinas' understanding of otherness and offer an important framework for illuminating fundamental questions in communication studies regarding interactions between individuals and communities.

According to Levinas, the other is not an external threat to the individual's existence but rather an ethical encounter space where the individual finds the meaning of their existence. In this context, interest goes beyond mere attention and curiosity directed toward the other and transforms into an act of responsibility. In the context of communication, interest is not merely a process of transmitting information but a space of interaction where individuals mutually acknowledge each other's existence. However, this interest also requires the individual to confront their own deficiencies. In communication processes, this interest directed by the individual toward their own self and the presence of the other simultaneously lays the groundwork for the emergence of shame.

Shame is an existential state where the individual's vulnerabilities become visible in the eyes of the other. In communication processes, shame may trigger a need for individuals to conceal or defend themselves. However, in Levinas' understanding of otherness, shame is not a closure but an opportunity to deepen the relationship with the other. From this perspective, shame enables individuals to drop their masks in communication, allowing for the establishment of an authentic connection. The presence of the other compels the individual to confront their own truth, and this confrontation enables communication processes to be restructured on the basis of sincerity and trust.Modern digital platforms have transformed the ways individuals express themselves and encounter the other. Social media platforms intensify individuals' search for attention while making the dynamics of shame more visible. Evaluated from a Levinasian perspective, digital communication offers a space that both facilitates and complicates individuals' relationships with the other. On digital platforms, interest may become superficial through likes, comments, and shares; however, it can also enable the formation of meaningful connections between individuals. In this context, interest and shame play a decisive role in individuals' efforts to create an authentic identity in the digital environment.

Levinas' understanding of otherness emphasizes the concept of ethical responsibility in communication studies. Communication is not merely the transmission of messages but is shaped by the ethical responsibility individuals feel toward the existence of the other. Especially in the digital age, where individuals become anonymous and vulnerable to manipulation, interest directed toward the other is a critical tool for establishing an ethical framework in communication. Levinas proposes a form of communication where the individual respects the existence of the other and views them not as a threat but as a domain of responsibility.

Interest and shame are powerful concepts for explaining the dynamics of interpersonal relationships. Levinas' understanding of otherness provides a robust theoretical framework for addressing these dynamics in the context of communication. Communication studies can adopt a Levinasian perspective to examine how individuals develop a sense of responsibility in their relationships with the other. This can significantly contribute to understanding individuals' capacity to form authentic connections, both in face-to-face and digital communication.

This study aims to explore how individuals shape their relationships with the other in the context of communication through interest and shame. By relating Levinas' ethical understanding to communication processes, the study provides a theoretical foundation for establishing deeper and more meaningful connections between individuals and communities. In the face of the challenges posed by the digital age, this research aims to contribute to the reevaluation of communication processes on a humanistic and ethical dimension. In this context, it seeks to offer a new perspective to communication studies, shedding light on both the ontological and practical dimensions of human relationships.

Keywords: Interest, shame, otherness, Levinas.

Savaşın Gölgesinde Öteki Olmak: Jasmila Žbanić Sinemasında Tanıklık ve Ötekilik

Arş. Görç Tuğçe Kutlu
Ankara Üniversitesi
ORCID: 0000-0003-2715-6024

Jasmila Žbanić’in özellikle Grbavica (2006) ve Quo Vadis, Aida? (2020) filmleri, savaşın yaralarını ve savaş sonrası Bosna-Hersek’te kimliğin karmaşıklıklarını derinlemesine ele alır. Onun sinematik bakışı, savaşın kişisel ve toplumsal travmasını öne çıkararak, özellikle kadınlar ve hayatta kalanlar gibi marjinalleştirilmiş seslere odaklanır. Bu sesler, baskın tarihsel anlatılara meydan okuyarak alternatif bir perspektif sunar. Bu bildiri, Žbanić’in filmlerini Paul Ricoeur’ün bellek hermenötiği ve Edward Said’in Oryantalizm ve “ötekileştirme” kavramları bağlamında inceler ve onun eserlerini parçalanmış bir toplumda “öteki” olmanın derin bir keşfi olarak konumlandırır. Ricoeur’ün anlatısal kimlik kavramı, Žbanić’in karakterlerini ve onların bellekle olan mücadelelerini anlamak için temel bir çerçeve sunar. Ricoeur, anlatının bireylerin ve toplulukların parçalanmış kimliklerini uzlaştırmada bir araç olarak hizmet ettiğini ve böylece yaşanmış deneyimlerin kaosu içinde tutarlı bir benlik duygusu oluşturduğunu savunur. Grbavica’da Esma’nın kızı Sara’nın doğumunun kökenini—savaş dönemindeki cinsel şiddetin bir sonucu—gizleme çabası, kişisel travmanın Bosna Savaşı’nın kolektif belleği ile uzlaştırılmasındaki zorlukları yansıtır. Anlatma eylemi, ister sessizlik ister itiraf yoluyla olsun, kimliği müzakere etmenin bir yolu haline gelir. Žbanić’in görsel ve anlatısal stratejileri, Ricoeur’ün belleği hem bir yük hem de bir gereklilik olarak vurgulayan yaklaşımını yansıtır; unutma ile hatırlama arasındaki etkileşimi kimlik inşasında ön plana çıkarır. Öte yandan, Edward Said’in Oryantalizm ve “ötekileştirme” teorileri, Žbanić’in Bosna’yı sürekli mağduriyet ve şiddet alanı olarak gören küresel bakış açısına eleştirisini analiz etmek için bir çerçeve sunar. Onun filmleri, Bosna’yı egzotik bir “öteki” ve insani müdahalenin pasif bir öznesi olarak indirgemeci Batılı voyeuristik bakışı sorgular. Quo Vadis, Aida?’da Žbanić, Srebrenitsa soykırımını bir Bosnalı Müslüman kadın olan Aida’nın gözünden aktarır. Aida’nın direnci, indirgemeci stereotiplere meydan okur. Filmin bu samimi perspektifi, Bosnalıları tarihin salt kurbanları olarak betimleyen kişiliksiz temsillere karşı çıkarak onların insanlığını ve bireyselliğini savunur. Žbanić’in savaş sineması üzerine Batılı beklentilere boyun eğmeyi reddetmesi, Said’in “öteki”nin nasıl inşa edildiği ve temsil edildiği eleştirisinin somut bir örneğidir. Bu bağlamda, Žbanić’in filmleri sinematik birer direniş eylemi olarak görülebilir.

Ricoeur’ün bellek hermenötiği ile Said’in Oryantalizm eleştirisini birleştiren bu araştırma, Žbanić’in Bosna kimliğinin anlatısını geri kazandığını, mağdur ve fail dikotomisini yıkarak “öteki”nin daha nüanslı bir anlayışını sunduğunu savunur. Onun filmleri, savaşın ardından bireylerin kendi eylemlerini vurgularken hegemonik anlatılara meydan okur ve hikâye anlatıcılığının iyileşme ve uzlaşma sürecindeki önemini öne çıkarır. Sonuç olarak, Žbanić’in eserleri, savaş, bellek ve kimlik üzerine yeniden düşünmek için kritik bir platform sunar. Filmleri, “öteki”ni insanileştiren ve güçlendiren anlatının gücünü aydınlatarak, hem milliyetçiliğin unutkanlığına hem de dış gözlemcilerin aşırı basitleştirmelerine karşı bir karşı-anlatı sağlar. Ricoeur ve Said ile diyaloğa girerek, Žbanić’in çalışmaları sinemayı aşar ve bellek, temsil ve küresel bağlamda kimlik politikaları üzerine daha geniş tartışmalara katkıda bulunur.

Anahtar Kelimeler: Tanıklık, ötekilik, kolektif hafıza, Bosna Savaşı.

Being The Other in the Shadow of War: Witnessing and Otherness in the Cinema of Jasmila Žbanić

Arş. Gör. Tuğçe Kutlu

Ankara University
ORCID: 0000-0003-2715-6024

Jasmila Žbanić's films, particularly Grbavica (2006) and Quo Vadis, Aida? (2020), delve deeply into the wounds of war and the complexities of identity in post-war Bosnia and Herzegovina. Her cinematic gaze foregrounds the personal and social trauma of war, focusing on marginalized voices, especially women and survivors. These voices challenge dominant historical narratives and offer an alternative perspective. This paper examines Žbanić's films in the context of Paul Ricoeur's hermeneutics of memory and Edward Said's concepts of Orientalism and "othering," situating her work as a profound exploration of being "other" in a fragmented society. Ricoeur's narrative concept of identity provides a fundamental framework for understanding Žbanić's characters and their struggles with memory. Ricoeur argues that narrative serves as a tool for reconciling the fragmented identities of individuals and communities, thus establishing a coherent sense of self within the chaos of lived experience. In Grbavica, Esma's efforts to conceal the origins of her daughter Sara's birth—a result of wartime sexual violence—reflect the difficulties of reconciling personal trauma with the collective memory of the Bosnian War. The act of narration, whether through silence or confession, becomes a way of negotiating identity. Žbanić's visual and narrative strategies echo Ricoeur's approach, which emphasizes memory as both a burden and a necessity, foregrounding the interplay between forgetting and remembering in identity construction. Edward Said's theories of Orientalismand "othering," on the other hand, provide a framework for analyzing Žbanić's critique of the global perspective that views Bosnia as a site of perpetual victimization and violence. His films challenge the reductionist Western voyeuristic view of Bosnia as an exotic "other" and a passive subject of humanitarian intervention. In Quo Vadis, Aida? Žbanić recounts the Srebrenica genocide through the eyes of a Bosnian Muslim woman, Aida. Aida's resistance challenges reductionist stereotypes. The film's intimate perspective challenges the impersonal representations of Bosnians as mere victims of history, asserting their humanity and individuality. Žbanić's refusal to bow to Western expectations of war cinema epitomizes Said's critique of how the "other" is constructed and represented. In this context, Žbanić's films can be seen as acts of cinematic resistance.

Combining Ricoeur’s hermeneutics of memory with Said’s critique of Orientalism, this study argues that Žbanić reclaims the narrative of Bosnian identity, disrupting the dichotomy of victim and perpetrator to offer a more nuanced understanding of the “other.” His films challenge hegemonic narratives by emphasizing the agency of individuals in the aftermath of war and highlight the importance of storytelling in healing and reconciliation. As a result, Žbanić’s work offers a critical platform for rethinking war, memory, and identity. By illuminating the power of narrative to humanize and empower the “other,” his films provide a counternarrative to both the amnesia of nationalism and the oversimplifications of outside observers. By entering into dialogue with Ricoeur and Said, Žbanić’s work transcends cinema and contributes to broader discussions on memory, representation, and identity politics in a global context

Keywords: Testimony, otherness, collective memory, Bosnian war.

2020 Sonrası Avrupa Sanat Sinemasında Hukuk, Eğitim ve Göç: Anatomie d'une Chute, Das Lehrerzimmer ve Saint Omer'de Aidiyet ve Ötekileştirme

Arş. Gör. S. Yankı Özcan

Başkent Üniversitesi
ORCID: 0000-0002-0229-3914

Adalet sistemi hem hukuki bir mekanizma hem de bireyin toplumsal aidiyetini ve dışlanma süreçlerini şekillendiren bir yapı olarak ele alınmaktadır. Avrupa bağlamında düşünüldüğünde, bu sistem yalnızca hukukun işleyişiyle değil, aynı zamanda kültürel ve siyasal dinamiklerle şekillenen bir idealizasyon süreciyle de bağlantılıdır. Avrupa adalet sistemi, medya ve toplumsal söylemde genellikle idealize edilirken, sanat sinemasının bu idealizasyonu ele alma biçimi ve toplumsal yapıları nasıl temsil ettiği üzerine çeşitli tartışmalar bulunmaktadır. Bu bağlamda, sanat sineması, toplumsal, siyasal ve kültürel mekanizmaların birey üzerindeki etkilerini görünür kılma potansiyeline sahip bir alan olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışma, 2020 sonrası Avrupa sanat sinemasında aidiyet, ötekileştirme, toplumsal parçalanma ve adalet kavramlarının nasıl tartışıldığını analiz ederek, sanat sinemasının bu süreçleri nasıl ele aldığını ve gerçekten bir eleştirel alan oluşturup oluşturmadığını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Başka bir deyişle, sanat sineması aracılığıyla bireyin "ben/biz" ve "öteki" ayrımında nasıl konumlandırıldığı ve toplumsal mekanizmaların bu ayrımı nasıl derinleştirdiği incelenerek, Avrupa'nın hukuk, eğitim ve göç sistemlerinin etkileri film anlatısı bağlamında çözümlenmiştir. Böylece çalışma, 2020 sonrası sanat sinemasının, Avrupa'da ötekileştirme pratiklerini nasıl temsil ettiğini ve bu anlatıların toplumsal, hukuki, siyasi ve kültürel yapıları sorgulama işlevini nasıl üstlendiğini tartışmaktadır. 2020 sonrası dönemin ele alınmasının nedeni, artan savaşlar, göç krizleri ve sağ popülizmin yükselişinin bireyin toplumsal aidiyet ve dışlanma dinamiklerini derinleştirmesi ve bu temaların Avrupa sanat sinemasında daha belirgin bir şekilde işlenmeye başlanmasıdır.

Anatomie d'une Chute (Bir Düşüşün Anatomisi, Triet, 2023), Das Lehrerzimmer (Öğretmenler Odası, Çatak, 2023) ve Saint Omer (Diop, 2022) filmleri çalışmanın örneklemini oluşturmaktadır. Bu filmler, yalnızca bireyin toplumsal ötekileştirilmesini tematik olarak ele almalarıyla değil, aynı zamanda uluslararası prestijli ödüller kazanarak Avrupa sanat sinemasındaki eleştirel gücünü kanıtlamış yapımlar olmaları nedeniyle tercih edilmiştir. Metin analizi yöntemi kullanılarak filmlerin diyalogları, karakter inşası, mekân kullanımı ve sinematografik ögeleri çözümlenmiştir. Bu analiz, Paul Ricoeur'ün anlatı kimliği kavramı ve adalet yaklaşımı çerçevesinde yürütülmüştür.

Çalışmanın temel araştırma soruları aşağıdaki gibidir:

Anatomie d'une Chute, Das Lehrerzimmer ve Saint Omer filmleri hukuk, eğitim ve göç politikalarının bireyin toplumsal konumunu nasıl şekillendirdiğini göstermektedir?

Anatomie d'une Chute, Das Lehrerzimmer ve Saint Omer filmleri, bireyin aidiyet ve ötekileştirilme süreçlerini nasıl temsil etmektedir?

Sinematografik anlatım, karakter inşası ve mekân kullanımı bu sistematik dışlanma süreçlerini nasıl görünür kılmaktadır?

Paul Ricoeur'ün anlatı kimliği kavramı çerçevesinde, örneklemdeki filmler bireyin toplumsal aidiyetini ve dışlanma süreçlerini nasıl inşa etmektedir?

Örneklemdeki filmler, Avrupa'nın idealize edilen adalet, kimlik ve aidiyet sistemlerine yönelik nasıl bir eleştirel bakış sunmaktadır?

Elde edilen bulgular, 2020 sonrası Avrupa sanat sinemasının bireyin aidiyet ve dışlanma süreçlerini eleştirel bir perspektifle ele aldığını ve Avrupa'nın idealize edilen hukuk, eğitim ve göç sistemlerini sorgulayan bir alan sunduğunu göstermektedir. Anatomie d'une Chute, adalet sisteminin tarafsız olup olmadığına dair bir sorgulama sunarken, bireyin sosyal sınıf, cinsiyet ve kimlik bağlamında nasıl konumlandırıldığını ve sistematik olarak nasıl dışlandığını görünür kılmaktadır. Filmde hukuk, yalnızca bireyin suçluluğunu belirleyen bir mekanizma olarak değil, aynı zamanda toplumsal önyargıları pekiştiren bir araç olarak ele alınmaktadır. Das Lehrerzimmer, eğitim sisteminin bireyler üzerindeki denetim mekanizmalarını ve adalet kavramının kurumsal yapılar içinde nasıl işletildiğini irdelemektedir. Film, toplum içindeki ötekileştirme pratiklerini ve bireyin sistem karşısındaki kırılganlığını eğitim politikaları üzerinden tartışmaktadır. Saint Omer, göçmen bir kadının hukuk sistemi tarafından nasıl ötekileştirildiğini ve bireysel anlatısının nasıl göz ardı edildiğini göstermektedir. Film, Avrupa'da göçmenlerin adalet sistemindeki konumunu ve yargı süreçlerinin bireyi nasıl kimliksizleştirdiğini eleştirel bir çerçevede incelemektedir. Bu anlamda söz konusu filmler aidiyet ve dışlanma süreçlerini yalnızca bireysel hikayeler sunmayarak Avrupa'nın adalet, eğitim ve göç politikalarını eleştirel bir bakışla görünür kılmıştır. Aynı zamanda söz konusu bu süreçler sinematografik dil, karakter inşası ve mekân kullanımı gibi estetik araçlarla da ele alınmaktadır. Bulgular, bireyin ötekileştirilme deneyiminin sadece bireysel değil, hukuk, eğitim ve göç politikaları gibi kurumsal mekanizmalar aracılığıyla şekillendiğini ortaya koymaktadır. Böylece 2020 sonrası sanat sinemasının analiz edilen üç film üzerinden, yalnızca bir anlatı biçimi değil, aynı zamanda siyasal ve toplumsal yapıların eleştirisini mümkün kılan bir araç olma potansiyeline sahip olduğu söylenebilmektedir.

Anahtar Kelime: Avrupa sanat sineması, Anatomie d'une Chute, Das Lehrerzimmer, Saint Omer, adalet sistemi, ötekileştirme.

Law, Education, and Migration in Post-2020 European Art Cinema: Belonging and Exclusion in Anatomie d'une Chute, Das Lehrerzimmer, and Saint Omer

Arş. Gör. S. Yankı Özcan
Başkent University
ORCID: 0000-0002-0229-3914

The justice system is considered not only as a legal mechanism but also as a structure that shapes individuals' sense of belonging and processes of exclusion. When considered in the European context, this system is linked not only to the functioning of law but also to an idealization process shaped by cultural and political dynamics. While the European justice system is often idealized in media and public discourse, various discussions exist regarding how art cinema engages with this idealization and represents social structures. In this context, art cinema is considered a domain with the potential to make visible the effects of social, political, and cultural mechanisms on individuals.

This study aims to analyze how the concepts of belonging, exclusion, social fragmentation, and justice have been discussed in post-2020 European art cinema, examining how these processes are addressed and whether art cinema genuinely constitutes a critical space. In other words, it investigates how individuals are positioned within the "self/other" dichotomy through art cinema and how social mechanisms deepen this division by analyzing the impact of Europe's legal, educational, and migration systems through film narratives. Thus, the study explores how post-2020 art cinema represents exclusionary practices in Europe and how these narratives function in questioning social, legal, political, and cultural structures. The focus on the post-2020 period stems from the increasing wars, migration crises, and the rise of right-wing populism, which have deepened individuals' social belonging and exclusion dynamics, leading these themes to be more prominently addressed in European art cinema.

Anatomie d'une Chute (Triet, 2023), Das Lehrerzimmer (Çatak, 2023), and Saint Omer (Diop, 2022) constitute the sample of this study. These films were selected not only for thematically addressing individuals' social exclusion but also for winning prestigious international awards, thereby demonstrating the critical power of European art cinema. Using the textual analysis method, the films' dialogues, character construction, spatial use, and cinematographic elements were examined. This analysis was conducted within the framework of Paul Ricoeur's narrative identity concept and approach to justice.

The research questions of the study are as follows:

Anatomie d’une Chute, Das Lehrerzimmer, and Saint Omer films illustrate how legal, educational, and migration policies shape individuals' social positions?

Anatomie d’une Chute, Das Lehrerzimmer, and Saint Omer films represent individuals' processes of belonging and exclusion?

Cinematographic narration, character construction, and spatial use make systematic exclusion processes visible?

Within the framework of Paul Ricoeur’s narrative identity concept, the films in the sample construct individuals' social belonging and exclusion processes?

The selected films offer a critical perspective on Europe's idealized justice, identity, and belonging systems?The findings indicate that post-2020 European art cinema critically engages with processes of belonging and exclusion and provides a space for questioning the idealized justice, education, and migration systems of Europe. Anatomie d’une Chute questions the impartiality of the justice system, highlighting how individuals are positioned within social class, gender, and identity frameworks and how they are systematically excluded. The film presents law not merely as a mechanism for determining an individual's guilt but also as a tool that reinforces societal biases. Das Lehrerzimmer examines how educational systems function as mechanisms of control over individuals and how the concept of justice operates within institutional structures. The film discusses exclusionary practices in society and the vulnerability of individuals within systems of power through education policies. Saint Omer reveals how a migrant woman is marginalized by the justice system and how her personal narrative is ignored. The film critically examines the position of migrants within the European justice system and how legal processes erase individual identity. These films do not merely present individual narratives of belonging and exclusion; they also make visible the broader critiques of Europe’s legal, educational, and migration policies. Additionally, these processes are addressed not only through narrative structures but also through aesthetic devices such as cinematographic language, character construction, and spatial use. The findings reveal that the experience of exclusion is not only an individual issue but is also shaped by institutional mechanisms such as law, education, and migration policies. Thus, through the analysis of these three post-2020 films, art cinema is shown to be not only a form of storytelling but also a potential tool for critically examining political and social structures.

Keywords: European Art cinema, Anatomie d’une Chute, Das Lehrerzimmer, Saint Omer, justice system, othering.

İletişimin Değişen Doğası Kapsamında Kadın ve Erkek İlişkileri

Ayşen Balcı Çınar
Ankara Üniversitesi
ORCID: 0000-0002-1587-5526

Amaç

Bu çalışma, modern toplumda kadın erkek ilişkilerinin nasıl dönüştüğünü, tüketim kültürünün ve teknolojik gelişmelerin etkisiyle romantik ilişkilerin nasıl gelip geçici bağsız ilşkilere dönüştüğünü incelemektedir. Postmodern bireysellik, bağlanma biçimleri ve sanal ortamların ilişkileri nasıl şekillendirdiği de konu çerçevesinde ele alınmaktadır.

Yöntem

Çalışmada Jean Baudrillard, Anthony Giddens ve Zygmunt Bauman gibi teorisyenlerin düşünceleri çerçevesinde tüketim toplumu, plastik cinsellik ve akışkan modernite kavramları üzerinden ilişkilerin dönüşümü analiz edilmiştir. Literatür taraması yöntemi kullanılarak, modern romantik ilişkilerin geçiciliği, bireyselleşmesi ve bağsızlaşması üzerine eleştirel bir değerlendirme yapılmıştır.

Bulgular

1. Tüketim Kültürü ve Aşkın Metalaşması

o Baudrillard'a göre modern toplumda aşk, bir tüketim nesnesine dönüşmüştür. Bireyler, ilişkilerini tıpkı satın aldıkları ürünler gibi değerlendirerek, beklentilerine uymayan ilişkileri hızla tüketmektedir.

o Aşk, sosyal medyada gösterilen "idealize edilmiş romantizm" imgeleriyle şekillenmektedir. Bu durum, insanların kendi ilişkilerini sürekli karşılaştırmasına ve tatminsizlik hissinin artmasına neden olmaktadır.

2. Bireyselleşme ve Plastik Cinsellik

o Giddens, modern bireyin geleneksel aşk anlayışından uzaklaşarak, kişisel tatmin ve bireysel özgürlüğü ön planda tuttuğunu vurgulamaktadır. Geleneksel bağlılık modelleri yerine, esnek ve değişken ilişki biçimleri yaygınlaşmaktadır.

o Kadınların ekonomik ve sosyal özgürlük kazanmasıyla, cinsellik ve aşk konularında daha fazla söz sahibi olduğu görülmektedir. Bu durum, farklı ilişki biçimlerinin ortaya çıkmasına zemin hazırlamış; geleneksel monogami yerine, kişisel tatmin odaklı ilişkiler ön plana çıkmaya başlamıştır.

3. Akışkan Modernite ve Bağlanma Korkusu

o Bauman'a göre modern birey, ilişkilerde uzun vadeli sorumluluklar almaktan kaçınmaktadır. Aşk, belirsizliğin hakim olduğu bir süreç haline gelmiş, bireyler derin bağlar kurmaktan kaçınarak "güvenli mesafe" yaklaşımını benimsemiştir

o Günümüz ilişkilerinde "seçeneklerin açık tutulması" anlayışı yaygınlaşmış, bağlılık yerine değişkenlik ön plana çıkmıştır.

4. Teknoloji ve Sanal Romantizm

o Dijitalleşme, ilişkileri radikal bir şekilde dönüştürmüştür. Çevrimiçi flört uygulamaları ve sosyal medya, insanlara hızlı ve yüzeysel bir romantik etkileşim sunmaktadır.

o Sanal ortamda kurulan ilişkilerde, fiziksel temasın yerini dijital iletişim almış, duygusal bağlar anlık mesajlar ve paylaşımlar üzerinden şekillenmeye başlamıştır.

o Bu durum, hem bireylerin duygusal tatmin düzeyini düşürmekte hem de ilişkileri daha kırılgan hale getirmektedir.

Sonuç olarak bu çalışma bize gösteriyor ki günümüzün, danışmanlar aracılığıyla sürdürülen , reçete olarak sunulan, çabucak hızla mutluluğa ulaştıran ve çabucak kullanılıp atılan yeni aşk anlayışında bağsızlık, ve hızla tüketip bir yenisi ile yerinin tekrar doldurulması hakimdir. Robins'in imaj kitabında kimlikleri giysiye benzetmesi gibi günümüz aşkları da birer giysi gibidir; kolayca giyilip çıkarılabilir ,yerine bir yenisi ile değiştirilebilir ve yeri hemen doldurulabilir. Tutkulu aşkların yerini yapay bir aşk anlayışı almıştır. Baudrillard'ın dediği gibi "Baştan çıkarma artık bir tutku olarak yaşanmıyor, yalnızca talep ediliyor. Arzuya başvuruluyor ve gerçekleştiriliyor; oysa eskiden, güce bilgiye dayanan, aktarılabilir olan ya da insanı tüketen aşklara dair ilişkiler vardı". Günümüzde giderek insanlar yalnızlaşmaya başlamışlardır. Erkekler ver kadınlar "ölüm sizi ayırana dek" söylemine tezat ilişkilerle ayrılıklar arasında "savrulup" gitmektedirler. Daha fazla özgürlük, daha fazla yalnızlık ve daha fazla seçme şansını içinde barındırır. Bu da yeni yenilgiler ve belirsizlikleri beraberinde getirmektedir. Özgür aşk,ya da kullan at aşk ; günümüz aşkını ve ilişki biçimini özetler niteliktedir.

Anahtar Kelimeler: Akışkan aşk, değişen ilişkiler , bağsızlık , tüketim, özgürleşme, yalnızlık.

Gender Relations Within The Context Of The Evolving Nature Of Communication.

Ayşen Balcı Çınar
Ankara University
ORCID: 0009-0005-8112-3006

Purpose

This study examines how romantic relationships in modern society have transformed under the influence of consumer culture and technological advancements, turning into fleeting, unattached connections. The study also explores postmodern individualism, attachment styles, and how virtual environments shape relationships.The research analyzes the transformation of relationships through the concepts of consumer society, plastic sexuality, and liquid modernity, drawing on the theories of Jean Baudrillard, Anthony Giddens, and Zygmunt Bauman. A literature review method was used to critically evaluate the transience, individualization, and detachment of modern romantic relationships.

Findings

1. Consumer Culture and the Commodification of Love

o According to Baudrillard, love in modern society has become a consumer product. Individuals assess their relationships like the products they purchase, quickly discarding those that do not meet their expectations.
o Love is shaped by the idealized images of romance displayed on social media. This leads individuals to constantly compare their own relationships, increasing feelings of dissatisfaction.

2. Individualization and Plastic Sexuality

o Giddens emphasizes that modern individuals have moved away from traditional notions of love, prioritizing personal satisfaction and individual freedom. Instead of conventional commitment models, flexible and dynamic relationship forms have become prevalent.
o As women gain economic and social independence, they have a greater say in matters of love and sexuality. This shift has paved the way for diverse relationship models, where personal fulfillment takes precedence over traditional monogamy.

3. Liquid Modernity and Fear of Attachment

o According to Bauman, modern individuals avoid long-term responsibilities in relationships. Love has become an uncertain process, and individuals adopt a "safe distance" approach, avoiding deep emotional bonds.

o The idea of "keeping options open" has become widespread in contemporary relationships, where commitment is replaced by fluidity.

4. Technology and Virtual Romance

o Digitalization has radically transformed relationships. Online dating apps and social media provide fast and superficial romantic interactions.

o In virtual relationships, physical contact has been replaced by digital communication, and emotional bonds are formed through instant messages and online interactions.

o This phenomenon reduces individuals' emotional satisfaction and makes relationships more fragile.

Conclusion

This study demonstrates that the new concept of love—sustained through counseling, offered as a quick formula for happiness, and easily replaced—dominates contemporary relationships. Just as Robins compares identities to clothing in Image, today's love affairs resemble garments: easily worn and discarded, replaced instantly by a new one. Passionate love has been replaced by an artificial concept of romance. As Baudrillard states, "Seduction is no longer experienced as a passion; it is merely demanded. Desire is invoked and fulfilled, whereas in the past, love affairs were based on power, knowledge, transference, or even human destruction."

People are becoming increasingly lonely. Men and women, contradicting the traditional vow of "until death do us part," are caught between fleeting relationships and breakups. More freedom comes with more loneliness and more choices, which, in turn, bring new failures and uncertainties. "Free love" or "disposable love" aptly summarizes the nature of contemporary romantic relationships.

Keywords: Liquid love, changing relationships, detachment, consumption, liberation, loneliness.

Eşitlik Arayışı ve Ayrımcılık Zemininde: "Erkekleri Koruma Derneği"

Arş. Gör. Mine Rugancı Livan
Ankara Üniversitesi
ORCID:0000-0001-6728-7390

2023 yılında Ankara'da kurulan, "Artık yalnız değilsiniz" ifadesini benimseyen Erkekleri Koruma Derneği, web sayfası olan ekd.org.tr adresinde yer alan bilgiye göre erkeklerin de hak ve hürriyetlerine saygı, toplumda eşitlik ve adaletin yayılmasına katkıda bulunmayı amaçlamaktadır. Derneğin başkanı olan Bahri İnceler'in derneği kurma kararının ardında kendi yaşadığı boşanma süreci, nafaka ödemesi ve çocuğuyla görüşme konularını etkili olmuştur. İnceler'in, kişisel instagram hesabından ve derneğin instagram hesabından yapılan paylaşımlara bakıldığında kendisinin derneğin sözcüsü rolünü üstlendiğini söylemek mümkündür.

Derneğin instagram hesabı olan "ekdorgtr" 170 gönderi, 84,8 bin takipçi sayısına sahiptir. İnceler'in kişisel instagram hesabında ise 49 gönderi ve 52,4 bin takipçi bulunmaktadır. Derneğin paylaşımlarına göre az sayıda paylaşımı olan İnceler, derneğin hesabında var olan şiddet ve nafaka mağduru erkekler temalarına uygun bir biçimde gönderiler paylaşmaktadır.

Derneğin varlığının kişisel bir hikâyeden kaynaklandığı bilgisiyle örtüşen bir şekilde paylaşımların içeriklerinin de erkeklerin kişisel hikayelerinden hareketle cinayet, aile içi şiddet, iftira, nafaka konularından oluştuğu görülmektedir. Bununla beraber feminist hareket, kadınlarla yapılan sokak röportajları ya da mizah yoluyla toplumsal cinsiyet rollerini eleştiren kadın komedyenlerin paylaşımları da "erkek düşmanlığı" nitelemesiyle tekrar paylaşılarak eleştirilmektedir.

Çalışma kapsamında eleştirel bir perspektifle Erkekleri Koruma Derneği'nin instagram hesabından paylaşılan gönderiler feminizm, nafaka, hakikat temalarına ayrılarak, betimsel bir analiz gerçekleştirmek amaçlanmaktadır. Haksızlığa, mağduriyete uğrayanın karşısına halihazırda bir öteki olanın yerleştirilmesi, eşitlik arayışı ve ayrımcılık eksenindeki kaygan zeminin tartışılması önemlidir.

Eski Yunancada misos (nefret) ve gynē (kadın) kelimelerin birleşiminden oluşan mizojini yani kadın düşmanlığı ya da nefreti yaygın bir ayrımcılık pratiğidir. Sosyal medyada da hegemonik erkekliğin yansıması olarak "Kırmızı Hap" hareketiyle yaygınlaşan incel, kırılgan erkeklik, manosfer gibi kavramlardan söz etmek mümkün hale gelmiştir. Paylaşılan gönderilerde de mizojininin yeniden üretildiğini söylemek mümkündür. Dernek, kadın ve erkek cinsiyetlerinden hareketle diğer cinsiyetleri ya da cinsiyetsizliği görmezden gelen bakış açısının yanı sıra toplumsal cinsiyet normlarını, erkeğin karşısına kadını koyan bir söylem pratiğiyle yeniden üretilmesine katkı sunmaktadır. Bir tür "suçlu" olarak kadın anlatısının kurulmasına yardımcı olan bu durum mağdur erkeğin karşısına fırsatçı, kötü, şiddet uygulayıcısı olarak kadın imgesinin yerleştirilmesiyle "diğer" taraftan nefret söyleminin yeniden üretilmesine yardımcı olmaktadır.

Ayrımcılık alanındaki çalışmalarda sıkça karşılaşılan bir kavram olarak “öteki”, “biz” anlatısında karşıda konumlanandır. Milliyetçilik çalışmalarında da biz ve onlar olarak da karşımıza çıkan bu ikilik iyi ve kötü olanın ayrımına dayanır. Negatif olan tüm unsurları barındıran onlar karşısında yer alan biz tüm iyi olanı içinde taşır. Bir “biz”in var olabilmesi için daima bir ötekiye ihtiyaç duyulur. Bu anlatı bir tarafı düşman, kötücül olarak işaret ederken diğer tarafı haklı ve doğru kılar. Ötekinin karşısında yer alan “biz” beyaz, erkek, Türk ve Müslüman gibi kimliğin parçalarından, hegemonik olandan meydana gelir.

Derneğin instagram hesabı incelendiğinde sadece iki cinsiyetli -kadın ve erkek- anlatının kurulduğu görülür. Dolayısıyla bu durum mağdur olan ve mağdur eden arasındaki ilişkiyi sadece cinsiyet üzerinden okumayı beraberinde getirir. Dernek başkanı İnceler’in gönderi olarak paylaşılan videolarında da görülebileceği gibi cinsiyetten bağımsız olarak, suç olarak kabul edilen eylemler etik normlardan yoksun olan kişinin yapıp ettiğinden öte belli bir cinsiyeti hedef göstermeye yönelik olarak yapılanmıştır. Toplumsal bir sorun olarak şiddetin cinsiyetler üzerinden ikili bir ayrımla kurgulanması var olan esas sorunu gölgelerken başka bir “öteki” yaratılmasına katkı sunmaktadır.

Ayrımcılık, bir gruba karşı önyargıların oluşturduğu olumsuz tutumları ifade eder ve hedef olma nedeni bireysel özelliklerden değil, ait olunan grubun özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Yeni medya alanı bu pratiğin kolayca yayılabildiği bir alan olarak karşımıza çıkar. Tüketilmesi kolay içerikler üzerinden temellenen instagram platformunu etkin bir şekilde kullanan derneğin paylaşımlarında da görülebileceği üzere nafaka konusunda yaşanan mağduriyetler, şiddete varan tartışmalar, videolarda ya da görsellerde yer alan karşı cinsiyete sahip iki kişi etrafında gerçekleşse de söylem tüm kadınları ve tüm erkekleri kapsayacak şekilde genişletilir. Kadınların pozitif ayrımcılığı suistimal ettiği ifadesine de sıkça rastlanmaktadır. Derneğin, feminizmi cinsiyetçiliği, cinsiyetçi sömürüyü sona erdirmek isteyen bir hareket olarak görmek yerine bir tür erkek karşıtlığı olarak kabul ettiğini yapılan paylaşımlardan görmek mümkündür. Bununla birlikte Erkekleri Koruma Derneği tarafından yaratılan ayrımcı söylemlerin toplumsal, tarihsel, politik bağlamdan kopuk bir şekilde üretildiği söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: Erkekleri Koruma Derneği, ayrımcılık, erkeklik, instagram, kırmızı hap.

On the Grounds of Seeking Equality and Discrimination: "Association for the Protection of Men"

Arş. Gör. Mine Rugancı Livan
Ankara University
ORCID: 0000-0001-6728-7390

Founded in 2023 in Ankara, the Association for the Protection of Men, which adopts the phrase "You are no longer alone", aims to respect the rights and freedoms of men and to contribute to the spread of equality and justice in society, according to the information on its website, ekd.org.tr. Bahri İnceler, the president of the association, decided to establish the association because of his own divorce process, alimony payments and meeting with his child. Looking at the posts made on İnceler's personal Instagram account and the Instagram account of the association, it is possible to say that he has assumed the role of the spokesperson of the association.

The association's Instagram account "ekdorgtr" has 170 posts and 84.8 thousand followers. İnceler's personal Instagram account has 49 posts and 52.4 thousand followers. İnceler, who has fewer posts compared to the association's posts, shares posts in line with the themes of men victimized by violence and alimony, which are present in the association's account.

In line with the information that the existence of the association stems from a personal story, it is seen that the content of the posts consists of murder, domestic violence, slander and alimony based on the personal stories of men. In addition, the feminist movement, street interviews with women or posts by female comedians who criticize gender roles through humor are also criticized by being re-shared with the characterization of "misogyny".

Within the scope of the study, it is aimed to conduct a descriptive analysis of the posts shared from the Instagram account of the Association for the Protection of Men from a critical perspective by dividing them into the themes of feminism, alimony and truth. It is important to discuss the placement of an other in front of the injustice and victimization, the search for equality and the slippery ground on the axis of discrimination.

Misogyny, which is a combination of the ancient Greek words misos (hate) and gynē (woman), is a common practice of discrimination. In social media, it has become possible to talk about concepts such as incel, fragile masculinity, manosphere, which became widespread with the "The Red Pill" movement as a reflection of hegemonic masculinity. It is possible to say that misogyny is reproduced in the posts shared. The association contributes to the reproduction of gender norms through a discourse practice that puts women against men, as well as a perspective that ignores other genders or genderlessness based on the genders of women and men. This situation, which helps to establish the narrative of woman as a kind of "criminal", helps to reproduce hate speech from the "other" side by placing the image of woman as an opportunistic, evil, violent perpetrator against the victimized man.

As a concept frequently encountered in studies in the field of discrimination, the "other" is the one positioned opposite in the "us" narrative. This dichotomy, which is also encountered in nationalism studies as us and them, is based on the distinction between the good and the bad. We, as opposed to them, which contains all the negative elements, carries all that is good. For an "us" to exist, an other is always needed. This narrative marks one side as the enemy, as evil, while the other side is justified and righteous. The "we" opposite the other consists of parts of identity such as white, male, Turkish and Muslim, the hegemonic one.

When the Instagram account of the association is analyzed, it is seen that only two gendered narratives -female and male- are constructed. Therefore, this situation leads to reading the relationship between the victimized and the victimizer only through gender. As can be seen in the videos posted by İnceler, the president of the association, regardless of gender, the actions that are considered crimes are structured to target a certain gender beyond the actions of the person who lacks ethical norms. The construction of violence as a social problem with a binary distinction based on gender overshadows the main problem and contributes to the creation of another "other".

Discrimination refers to the negative attitudes formed by prejudices against a group and the reason for being targeted is not due to individual characteristics, but to the characteristics of the group to which one belongs. The new media space is an area where this practice can easily spread. As can be seen in the posts of the association, which effectively uses the Instagram platform, which is based on easy-to-consume content, the discourse is expanded to include all women and all men, even though the victimizations and violent discussions about alimony take place around two people of the opposite gender in the videos or images. The statement that women abuse positive discrimination is also frequently encountered. It is possible to see from the posts that the association considers feminism as a kind of anti-male movement instead of seeing it as a movement that wants to end sexism and sexist exploitation. However, it can be said that the discriminatory discourses created by the Association for the Protection of Men are produced in a way that is detached from the social, historical and political context.

Keywords: Association for the Protection of Men, discrimination, masculinity, instagram, The Red Pill.

Küresel Kuzey vs. Küresel Güney: Adaletsizliğin İklim Krizi Bağlamındaki Ötekilik Çerçevesi

Dr. Esra Akarsu
Ankara Üniversitesi
ORCID:0000-0003-4014-6971

Dünya çapında en büyük küresel tehditlerden biri olarak kabul edilen ve artık olgusal bir nitelik taşıyan iklim krizi, gerçek manâda ısınan dünya için pek çok muhtemel risk barındırmaktadır. İnsan faaliyetlerinin orantısızlığı nedeniyle insanmerkezci çağ olarak adlandırılan bu dönem, bir geri dönülemezlik vurgusu ile zaruri bir dönüşüm gerektirmektedir. Ancak dönüşüm sürecinin önünde muhtelif engeller bulunmaktadır. Durumun inkârı ve dönüşüm sürecine katılımın reddi bu engellerin başında gelmektedir. İkinci olarak ise Küresel Kuzey ile Küresel Güney ayrımı önemli bir engel teşkil etmektedir. Bu adlandırmanın coğrafi yerine jeopolitik bir ayrım olduğunun altını çizmek önemlidir. Çünkü iklim krizi müştereklerin adaletsiz dağılımı sonucunda tırmanan; ayrımcılık, haksızlıklar ve sömürü üçgeninde varlığını sürdüren bir olgudur. Eşit olmayan koşullar, tarafların konumunu pekiştirirken güçlü kesim tarafından “öteki” olarak görülenin özerkliğini tehlikeye atmaktadır. Bu noktada talepler ve haklar için bir adalet arayışı devreye girmektedir. Adaletin onu savunacak adil kişiler olduğu sürece varlığını ve değerini koruyacağı bilinmelidir (Comte-Sponville, 2019: 96). Ancak bu zorlu bir mücadeledir. Küresel Güney, iklim krizi gerçeğinde krize katkısı en az olup tehlikelere en çok maruz bırakılan ülkelerden oluşmaktadır. Aynı zamanda bu ülkeler, ekonomik yönden gelişmekte olan, finansmana veya desteğe ihtiyacı olan ülkeler olarak görülmektedir. Küresel Kuzey ise yüksek karbon salımında ve diğer olumsuz etkiler bağlamında rolü ve sorumluluğu aleni olan taraftır. Sera gazı emisyonlarına en az katkıda bulunan ülkeler ortaya çıkan veya çıkacak olan tehditlere karşı son derece kırılgan iken, soruna en çok katkı sunanların uyarlanma kapasiteleri çok daha fazladır (Leichenko ve O’Brien, 2021: 229-230). Bu durum gözle görülür bir küresel eşitsizliğin ve adaletsizliğin kanıtı olmaktadır. Bu minvalde mevcut ilişkilerin ve pragmatizm merkezli sistemin gözden geçirilmesi gerekmektedir. Ayrıca medya, eşitliğin gözetilmediği bir ortamda nasıl işlemelidir? ve nasıl işlemektedir? Bu çalışmanın amacı, taraflar bağlamında hiyerarşik, güçlü-güçsüz sınıfsal konumları tartışmak ve yeni medyada konunun ele alınışını örnekler üzerinden incelemektir. Çalışmanın kapsamını iklim adaleti alan yazını ile bu konuyu disiplinlerarası perspektiften tartışan çalışmalar ve yeni medya ortamlarında sunulan haber içeriklerinin bir kısmı oluşturmaktadır. Nitel bir araştırma özelliği taşıyan çalışmanın yöntemini çerçeveleme paradigması oluşturmaktadır. Hallahan’ın deyimiyle medya metinlerinde “içerme, dışarda bırakma ve vurgu” mesajın çerçevesine dair bir fikir vermektedir.

Ayrıca Snow ve Benford'un "teşhis çerçevesi-çare çerçevesi-güdüleyici çerçeveleme" olarak üç türe ayırdığı çerçeveleme süreçleri (Akt. Akçay, 2023: 180-181) bu çalışmanın uygulama aşamasında kullanılmaktadır. Örneklem olarak bir yeşil iş ve yeşil yaşam haber sitesi olan EKOIQ'nun 2025 yılında çalışma bağlamındaki haberleri çerçeveleme biçimleri ele alınacaktır. Anahtar sözcükler ile yapılan taramadan elde edilen bulgular kapsamında incelenen haber örneklerinin teşhis, çare ve güdüleyici çerçeve türlerine uygunluk gösterdiği görülmektedir. Kimi içerik müzakere yolları sunarken, kimisi aşırı hava olaylarıyla ilgili teşhis koyarak güdüleyici bilimsel araştırmalara ve etkinliklere yer vermektedir. İklim krizinin bileşenlerini ve iklim adaletini ayrıntılı bir biçimde ele alan haber çerçeveleri de çalışmada önemli bir yer tutmaktadır. Hem konvansiyonel hem de yeni medyanın dördüncü güç misyonu ile iklim krizi mücadelesinde adaletin tesisine EKOIQ örneğinde olduğu gibi katkı sunma potansiyeli oldukça güçlü olmakla birlikte, ekonomi politik etkenler nedeniyle küresel ve yerel ölçekte aksi istikamette bir yayıncılık faaliyeti yürüten örnekleri de görmek mümkündür. Sempozyumun konu başlıklarından ayrımcılık, ötekileştirme ve hakikat bağlamında yürütülecek olan tartışma, Küresel Kuzey haberlerinin çerçevelenmesini incelerken; ekseriyetle Küresel Güney'in tüm eşitsizlik uçurumlarından kurtulmaya ve medyada adaletli bir biçimde temsile ihtiyacı olduğunu ortaya koymayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Küresel Kuzey, Küresel Güney, iklim krizi, ötekilik, adalet.

KAYNAKÇA:

Akçay, E. (2023). Çerçeveleme Analizinin Halkla İlişkilerde Kullanımı: Sürdürülebilirlik Raporları Üzerine Bir İnceleme.
İletişim Çalışmalarında Araştırma ve Yöntem Tekniği Kullanım Rehberi. (Ed. İ. Seyidov). s. 179-204.Nobel.
Berger, A. A. (2014). Kültür Eleştirisi-Kültürel Kavramlara Giriş. Pinhan.
Binark, M. (2024). Medya Okuryazarlığı-Türler, İzleyici ve Çözümleme. (Ed. İ. Erdoğan). s. 12-33. Kalkedon.
Comte-Sponville, A. (2019). Büyük Erdemler Risalesi. İletişim.
Corporate Watch. (2018). A'dan Z'ye Yeşil Kapitalizm. Yeni İnsan.
D'Alisa, G., Demaria, F. ve Kallis, G. (2020). Küçülme-Yeni Bir Çağ İçin Kavram Dağarcığı. Metis.

KAYNAKÇA:

Haber Örnekleri, 2025. https://www.ekoiq.com/
Hickel, J. (2021). Çoğu Zarar Azı Karar. Metis.
Leichenko, R. ve O’Brien, K. (2021). İklim ve Toplum-Geleceği Dönüştürmek. Ütopya.
Mutlu, E. (1998). İletişim Sözlüğü. ARK.
OXFAM Raporu, https://www.birgun.net/haber/oxfam-dan-kuresel-esitsizlik-raporu-milyarder-servetleri-1-
yilda-2-trilyon-dolar-artti-592241#google_vignette
Tokar, B. (2014). İklim Adaletine Doğru. (Çev. Sezgin Ata). Öteki.

The Global North vs. The Global South: Framing Otherness of Injustice in the Context of the Climate Crisis

Dr. Esra Akarsu
Ankara Üniversitesi
ORCID:0000-0003-4014-6971

The climate crisis, which is recognized as one of the biggest global threats worldwide and now has a factual character, harbors many possible risks for a truly warming world. This period, called the anthropocentric era due to the disproportionality of human activities, requires a necessary transformation with an emphasis on irreversibility. However, there are various obstacles to the transformation process. Denial of the situation and refusal to participate in the transformation process are the main obstacles. Secondly, the distinction between the Global North and the Global South constitutes an important obstacle. It is important to underline that this designation is a geopolitical rather than geographical distinction. Because the climate crisis is a phenomenon that escalates as a result of the inequitable distribution of the commons and exists in a triangle of discrimination, injustice and exploitation. Unequal conditions reinforce the position of the parties and jeopardize the autonomy of those seen as "the other" by the powerful. At this point, a search for justice for demands and rights comes into play. It should be known that justice will preserve its existence and value as long as there are just people to defend it (Comte-Sponville, 2019: 96). However, this is a difficult struggle. In the reality of the climate crisis, the Global South consists of countries that have contributed the least to the crisis and are most exposed to the dangers. At the same time, these countries are seen as economically developing countries in need of financing or support. The Global North, on the other hand, is the party whose role and responsibility in terms of high carbon emissions and other negative impacts is obvious. Countries that contribute the least to greenhouse gas emissions are extremely vulnerable to emerging or impending threats, while those that contribute the most to the problem have much greater adaptive capacity (Leichenko and O'Brien, 2021: 229-230). This is evidence of a glaring global inequality and injustice. In this respect, the existing relations and the system centered on pragmatism need to be revised. Furthermore, how should and how does the media function in an environment where equality is not respected? The aim of this study is to discuss hierarchical, powerful and powerless class positions in the context of parties and to examine the handling of the issue in new media through examples. The scope of the study consists of climate justice literature, studies that discuss this issue from an interdisciplinary perspective and some of the news content presented in new media environments. The method of the study, which is a qualitative research, is based on the framing paradigm.

In Hallahan's words, "inclusion, exclusion and emphasis" in media texts give an idea about the frame of the message. In addition, the framing processes that Snow and Benford categorize into three types as "diagnostic framing, remedy framing and motivational framing" (cited in Akçay, 2023: 180-181) are used in the application phase of this study. As a sample, the way EKOIQ, a green business and green life news website, frames the news in the context of working in 2025 will be analyzed. Within the scope of the findings obtained from the scanning with keywords, it is seen that the news examples examined comply with the diagnostic, remedial and motivational frame types. While some content offers ways of negotiation, others diagnose extreme weather events and include motivational scientific research and events. News frames that elaborate on the components of the climate crisis and climate justice also occupy an important place in the study. While the potential of both conventional and new media to contribute to the establishment of justice in the struggle against the climate crisis with its fourth power mission is quite strong, as in the case of EKOIQ, it is also possible to see examples that carry out publishing activities in the opposite direction on a global and local scale due to political economy factors. The discussion, which will be carried out in the context of discrimination, marginalization and truth, one of the topics of the symposium, aims to examine the framing of news from the Global North, while revealing that the Global South needs to be freed from all inequality gaps and to be represented fairly in the media.

Keywords: The Global North, The Global South, climate crisis, otherness, justice.

REFERENCE:

Akçay, E. (2023). Çerçeveleme Analizinin Halkla İlişkilerde Kullanımı: Sürdürülebilirlik Raporları Üzerine Bir İnceleme.
İletişim Çalışmalarında Araştırma ve Yöntem Tekniği Kullanım Rehberi. (Ed. İ. Seyidov). s. 179-204.Nobel.
Berger, A. A. (2014). Kültür Eleştirisi-Kültürel Kavramlara Giriş. Pinhan.
Binark, M. (2024). Medya Okuryazarlığı-Türler, İzleyici ve Çözümleme. (Ed. İ. Erdoğan). s. 12-33. Kalkedon.
Comte-Sponville, A. (2019). Büyük Erdemler Risalesi. İletişim.
Corporate Watch. (2018). A'dan Z'ye Yeşil Kapitalizm. Yeni İnsan.
D'Alisa, G., Demaria, F. ve Kallis, G. (2020). Küçülme-Yeni Bir Çağ İçin Kavram Dağarcığı. Metis.

REFERENCE:

Haber Örnekleri, 2025. https://www.ekoiq.com/
Hickel, J. (2021). Çoğu Zarar Azı Karar. Metis.
Leichenko, R. ve O'Brien, K. (2021). İklim ve Toplum-Geleceği Dönüştürmek. Ütopya.
Mutlu, E. (1998). İletişim Sözlüğü. ARK.
OXFAM Raporu, https://www.birgun.net/haber/oxfam-dan-kuresel-esitsizlik-raporu-milyarder-servetleri-1-yilda-2-trilyon-dolar-artti-592241#google_vignette
Tokar, B. (2014). İklim Adaletine Doğru. (Çev. Sezgin Ata). Öteki.

Bir Hafıza Mekânı Olarak Ayasofya Üzerinden Ötekiliğin Haberlerdeki Temsili

Dr. Nur Efşan Norşenli
Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı
ORCID: 0000-0002-8201-470X

Toplumsal kimliklerin inşasında en önemli unsurlardan biri de bellektir. Toplulukların benliklerini tanımladıkları ve onları diğer kimliklerden ayıran nitelikler, tarihsel süreçte birikerek gelişen kolektif bellekten beslenir. Başta uluslar olmak üzere ulus altı kimlikler için de grup dinamiğinin oluşmasında, ortak yaşantıların yarattığı ortak hislerin depolandığı kolektif bellek belirgin bir rol üstlenmektedir. Bellek, mekândan bağımsız değildir; bilakis mekân, belleğin somut hatırlatıcılarındandır. Aynı zamanda tarihi, dini, kültürel ve siyasi anlamlara sahip mekânlar, üstlendikleri simgesel anlamlar üzerinden kimlikler arası mücadelenin de yeri haline de gelebilmektedirler. Geçmişte yaşanılan; acıların, zaferlerin, yenilgilerin, anlaşmaların, yardımlaşmaların vb. bellekte bıraktığı izler, güncel olay ve olguların yorumlanmasında takınılacak tavır, tutum ve söylemlerde belirleyici bir yere sahiptir. Bu durum özellikle taraflar açısından sembolik öneme sahip olay ve olgularda açıkça kendisini göstermektedir. Bu sembolik göstergelerin başında kilise olarak inşa edilip Türklerin İstanbul'u almasının ardından camiye çevrilen ve Cumhuriyetin kurulmasından sonra ise müze olan, ancak 24 Temmuz 2020 tarihinde yeniden cami olarak ibadete açılan Ayasofya gelmektedir. Bu bağlamda Ayasofya da hem bir hafıza mekânı hem de tarihsel süreçte kullanım gayesinin değişmesi nedeniyle ulusal ve uluslararası kimlik mücadelesinin sembollerinden en temel birinioluşturmaktır. Ayasofya'nın taşıdığı sembolik anlamlar, onu politik ve dini tartışmaların konusu yapmakta; müze, kilise ya da cami formu üzerinden toplumsal ötekilik rolleri inşa edilmektedir. Bu bağlamda araştırmanın konusunu dini, tarihi, politik bir mücadelenin bir simgesi olan Ayasofya'nın cami olarak ibadete açılmasına yönelik gazete haberlerini incelemek oluşturmaktadır. Çalışma ile Ayasofya'nın ibadete açılmasının Türk basınında görülme biçiminin incelenmesi ve haber metinlerinde üretilen söylemin analiz edilmesi amaçlanmaktadır. Araştırma kapsamında, Ayasofya'nın ibadete açılmasını haberleştiren 25 Temmuz 2020 tarihli Türk gazeteleri incelenmiştir. Türk ulusal basınının genel yayın politikaları ve ideolojik duruşlarındaki farklılaşmayı temsilen ; Hürriyet, Cumhuriyet, Yenişafak, Sözcü, Akit ve Türkgün gazeteleri seçilmiştir. Gazetelerin ilk sayfalarında Ayasofya'nın ibadete açılmasıyla ilgili toplam 6 haber, Teun van Dijk'ın Eleştirel Söylem Analizi metodunun makro çözümlemesiyle incelenmiştir. Seçilmiş zafer ve seçilmiş travmanın hafıza mekânı olarak Ayasofya'nın ibadete açılmasını konu edinen haberlerle; ulusal ve uluslararası dini, tarihi ve politik "öteki"nin söylemsel olarak inşa edilmesine konu edildiği sonucuna varılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Liberal temsili demokrasi, demokrasinin krizi, radikal demokrasi modelleri, müzakereci demokrasi, agonistik demokrasi.

Representation of Otherness in the News through Hagia Sophia as a Place of Memory

Dr. Nur Efşan Norşenli
Ministry Of Family And Social Services Of The Republic Of Türkiye
ORCID: 0000-0002-8201-470X

Memory is one of the most important elements in the construction of social identities. The qualities by which communities define their identities and distinguish them from other identities are fed by the collective memory that accumulates and develops in the historical process. Collective memory, in which common feelings created by shared experiences are stored, plays a significant role in the formation of group dynamics, especially for nations and sub-national identities. .
Memory is not independent of space; on the contrary, space is one of the concrete reminders of memory. At the same time, places with historical, religious, cultural and political meanings can also become a place of struggle between identities through the symbolic meanings they assume. The traces left in the memory of past sufferings, victories, defeats, agreements, cooperation, etc. have a decisive place in the attitudes, attitudes and discourses to be adopted in the interpretation of current events and phenomena. This is particularly evident in events and phenomena that have symbolic significance for the parties. One of these symbolic indicators is the Hagia Sophia, which was built as a church, converted into a mosque after the Turkish conquest of Istanbul and became a museum after the establishment of the Republic, but was reopened for worship as a mosque on July 24, 2020. In this context, Hagia Sophia constitutes both a place of memory and one of the most fundamental symbols of the national and international identity struggle due to the change in its purpose of use in the historical process. The symbolic meanings that Hagia Sophia carries make it the subject of political and religious debates; social otherness roles are constructed through its museum, church or mosque form. In this context, the subject of this study is to analyze the newspaper reports on the opening of Hagia Sophia, which is a symbol of a religious, historical and political struggle, to worship as a mosque. The study aims to examine the way the opening of Hagia Sophia for worship is seen in the Turkish press and to analyze the discourse produced in news texts. Within the scope of the study, Turkish newspapers dated July 25, 2020 covering the opening of Hagia Sophia for worship were examined. Hürriyet, Cumhuriyet, Yenişafak, Sözcü, Akit and Türkgün newspapers were selected to represent the differentiation in the general editorial policies and ideological stances of the Turkish national press. A total of 6 news articles about the opening of Hagia Sophia for worship on the first pages of the newspapers were analyzed with the macro analysis of Teun van Dijk's Critical Discourse Analysis method. It is concluded that the news reports on the opening of Hagia Sophia for worship as a place of memory of selected victory and selected trauma are subject to the discursive construction of the national and international religious, historical and political "other".

Keywords: Colective memory, Hagia Sophia, news, otherness, representation of otherness in news.

Savaşın Sivil Yüzü: "This War of Mine" Dijital Oyunu Üzerinden Sivil Deneyimde Ötekinin Keşfi

Doç.Dr. Sati Gülsoy
Atatürk Üniversitesi

Savaş, yalnızca cephelerde yaşanan bir çatışma durumu değildir; aynı zamanda sivillerin bildik gündelik yaşamlarının altüst olduğu, normların yıkıldığı ve temel ihtiyaçlara erişimin imkânsız hale geldiği bir süreçtir. Normlar uzun süreli var oldukça bir toplumsal yapıdan bahsetmek mümkündür, normların yokluğunda yerine kalıcı düzen kurulana kadar durumu idare etmeye yönelik yeni kabuller, norm benzeri kurallar ortaya çıkar. Savaş zamanlarında sekteye uğrayan gündelik yaşamın bilinen normlarındaki söz konusu bu dönüşüm, bireyleri hayatta kalma mücadelesi içerisinde ötekini yeniden tanımlamaya ve karşılıklı etkileşimleri yeniden biçimlendirmeye zorlar. Bu çalışmanın konusu savaş zamanlarında biz, onlar ve ötekinin kim olduğuna nasıl karar verildiğidir. Bu konu bağlamında çalışmanın amacı biz, onlar ve öteki ayrımının sivil deneyim üzerinden nasıl yeniden üretildiğini ve dönüştüğünü This War of Mine adlı dijital oyun aracılığıyla incelemektedir. Oyun, Bosna Savaşı'ndan ilham alınarak, süregiden savaş içerisinde kentli sivil yaşamın nasıl etkilendiğini, sivillerin gündelik yaşamda hayatta kalma çabası üzerinden temsil eden bir deneyim sunma gayretindedir. Çalışmada, normların yıkımı, gündelik yaşamın parçalanması ve sivillerin savaş koşullarında ötekileştir(il)me biçimleri analiz edilmektedir. Oyunun yapısına, mekaniklerine ve anlatımına yönelik içerik analizi ile birlikte oyuna ilişkin oynama pratikleri otoanaliz şeklinde içerik çözümlemesine tabi tutulmuştur. Bulgular savaşın yalnızca politik bir süreç olmadığını, sadece askerleri ilgilendirmediğini, savaşların sekteye uğrayan gündelik yaşamın anomi ortamında bireylerin sivil olanı yeniden tanımlamaya bocaladığı bir süreç olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla savaşların, özellikle de şehir savaşı yaşandığında, sivillerin gündelik yaşam deneyimlerini ve kimliklerini dönüştüren, bireysel psikolojik sorunlardan toplumsal değerlerin yıkımına doğru seyreden bir fenomen olduğundan bahsetmek mümkündür. Oyun deneyiminden yola çıkarak sivil direniş ve toplumsal empatinin uzun dönemde idaresi zor bir anomi olduğundan bahsedilebilir. Başka bir ifadeyle, bilinen gündelik yaşam normları, savaş süresince sekteye uğrayan gündelik yaşamda ne tamamen çalışmaz ne de kusursuz çalışır haldedir. Dolayısıyla, bilinen normların yaşadığı metamorfoz biz, onlar ve öteki ayrımını yapabilmek adına geçici bir norm sistemi oluşturmaktadır. Totalde çalışma, gündelik yaşamdaki biz, onlar ve öteki ayrımlarına dijital oyun medyasından bakan bir perspektif sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Biz, onlar, öteki, savaş, gündelik yaşam.

The Civilian Face of War: Exploring the Other in Civilian Experience through the Digital Game "This War of Mine"

Doç. Dr. Sait Gülsoy
Atatürk University

War is not merely a battlefield conflict but a process that disrupts the familiar routines of civilian life, dismantles established norms, and renders access to basic needs unattainable. Norms, which sustain social structures, when destabilized, give rise to provisional, norm-like rules that manage the disarray until a new, stable order emerges. In wartime, the erosion of these norms transforms everyday life into a site of struggle, compelling individuals to redefine the "other" and recalibrate interpersonal interactions. This study investigates how the dichotomy of "us," "them," and "the other" is reproduced and transformed during wartime, with a focus on the digital game This War of Mine. Drawing inspiration from the Bosnian War, the game portrays the impact of conflict on urban civilian life, framing the struggle for survival within disrupted everyday practices. The study employs content analysis to examine the game's mechanics, structure, and narrative, alongside autoethnographic reflections on gameplay practices, to explore the breakdown of norms, the fragmentation of daily life, and the processes of othering experienced by civilians. The findings demonstrate that war is not merely a political phenomenon or a concern limited to soldiers; rather, it represents a broader sociocultural rupture in which civilians are compelled to renegotiate the boundaries of the "civilian" in the face of pervasive anomie. Particularly in urban conflicts, war emerges as a transformative phenomenon, reshaping civilian identities and experiences while progressing from individual psychological distress to the collapse of societal values. The gameplay experience further illustrates that the sustained state of disrupted norms creates a provisional normative framework, allowing individuals to navigate the distinctions of "us," "them," and "the other." Ultimately, the study offers a critical perspective on how the metamorphosis of norms during war informs these distinctions, using digital game media as a lens to interrogate their sociological and cultural implications.

Keywords: Us, them, other, war, everyday life.

Ötekileri "Hikayeleri" Üzerinden Dinlemek: Göçmenler Üzerinden "Öteki Hikayeler" Podcast Örneği

Doç. Dr. Ilgar Seyidov ve Betül Güran
Atılım Üniversitesi
ORCID:
0009-0000-1031-24791-0000-0001-8420-14132

İnsanların genellikle ilk tanışmada birbiri hakkında bilgi öğrenme ihtiyacı hissetmesi en doğal dürtülerden biridir. Bu sebeple tanış olunan birine nereli olduğu, nerede yaşadığı, kaç yaşında olduğu, medeni durumu gibi sorular ilk yöneltilecek sorulardan bazılarıdır. Dolayısıyla insan çevresi hakkında bilgi ihtiyacını gidermeye çalışmaktadır. Fakat genellikle insan kendisine benzer, kendiyle aynı insanları daha çabuk içselleştirmektedir. Aynının aynıyı benimsemesi, farklı olanı ise genellikle "öteki" konumuna koyarak ötekinin pozitifliğini reddeden hayali tehdit ve kaygı sebebiyle distopik bir sistem gelişmesine ortam yaratmaktadır. Bununla birlikte aynının çoğalmasına duyulan sempati kaçınılmaz olmuştur. Bu kaçınılmazlık ile birlikte her türlü uzaklığı ortadan kaldırmaya uygun günümüz küresel iletişiminde Byung'un da deyimiyle "sadece aynı ötekilere ya da öteki aynılara izin verir" düşüncesine zemin hazırlamaktadır. Öteki kavramı düşünüldüğünde kadim bir insan doğası olan göç konusu öteki konumuna dahil insan hareketliğidir. Yüzyıllardır devam eden bu insan hareketliliğiyle birlikte öteki olarak adlandırılan göçmenlerin de öncelikle yerinden olma veya evini terk etmenin verdiği yalnızlık duygusu, mücadeleleri, öteki olarak farklılıklarla yaşamanın zorlukları ve bununla birlikte iç içe geçmiş hikayeleri bulunmaktadır. Göçmenlerin hikayelerini anlatmasına imkan sağlamak, dinlemek; ötekini konuşmaya, kendini anlatmasına ve onu ötekiliğine davet ederek özgürce konuşabildiği güvenli bir rezonans alanı oluşturur. Hikayeler bilindiği üzere özellikle empati konusunda etkili bir iletişim aracıdır. Literatürde göçmenlerle ilgili yapılan akademik çalışmaların yoğunluğunun yanı sıra göçmenleri dinleme eylemi onları anlama konusunda etkili ve bir o kadar da sanatsal bir katılımdır. Bu katılım sanatın ahlaki ve entelektüel direnişini sergilemek konusunda önemli bir adımdır. İstanbul Bilgi Üniversitesi Göç Çalışmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi bünyesinde, göçmenlerin toplumsal mücadeleleri hakkında farkındalık oluşturabilmek, görünürlüklerini artırmak, yaşadıkları sıkıntılarını, zorluklarını, fedakarlıklarını, korkularını ve unutamadığı göç hikayelerini anlatmasına imkan tanıyarak değerli bir atılım yapılmıştır. "Öteki Hikayeler: Göç, Sanat ve Birlikte Yaşam" podcast projesi adı altında göçmenlerin kültür ve sanat bileşenleriyle hikayelerini anlatmalarına imkan sağlanmıştır. İstanbul Bilgi Üniversitesi Göç Çalışmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi, 4 temel etkinlik -sergi, sergi kitabı, web sitesi, sanat ve göç temalı podcast serisi- olmak üzere 12 farklı ülke ve 50 sanatçının katılımıyla başlatılan proje ile öteki olarak tanımlanan göçmenlerin hikayelerini anlatması için sanatsal bir alan açmayı amaçlayarak önemli bir rol üstlenmiştir.

Bu çalışmada ötekiler olarak göçmenlerin seçilen örneklem üzerinden nasıl temsil edildiği ve yaşadıkları zorlukların hangi konularla öne çıktığı incelenmektedir. Bu anlamda çalışmanın temel amacı bu hikayelerin incelenmesidir. Çalışmada şu araştırma soruları belirlenmiştir: “(1) Podcastlerde yayınlanan hikayelerde hangi göçmenlerden bahsedilmektedir?”. “(2) Göçmen hikayeleri hangi ana temalar çerçevesinde sunulmaktadır?”. Bu araştırma sorularına yanıt aranması için nitel bir metodoloji izlenmiştir. Araştırma tekniği olarak tematik analiz seçilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Hikaye, ötekiler, göçmenler, öteki hikayeler podcasti, tematik analiz.

Listening To "Others" Through Their "Stories": The Case Of The "Other Stories" Podcast On Migrants

Doç. Dr. Ilgar Seyidov ve Betül Güran
Atılım Üniversitesi
ORCID:
0009-0000-1031-24791-0000-0001-8420-14132

One of the most natural instincts of human beings is the need to learn about one another, especially upon first meeting. Therefore, questions such as where someone is from, where they live, how old they are, and their marital status are among the first to be asked. In this way, people attempt to satisfy their need for information about their surroundings. However, people tend to internalize those who are similar to themselves more quickly. This acceptance of sameness while placing the different in the position of the “other” fosters a dystopian system driven by an imaginary threat and anxiety that rejects the positivity of the other. Consequently, there is an inevitable affinity toward the proliferation of sameness. In today’s global communication, which is capable of eliminating all kinds of distance, this inevitability lays the groundwork for Byung’s idea that “only the same others or the other sames are allowed.” When considering the concept of the "other," migration—a fundamental aspect of human nature—emerges as a form of human mobility that places people in the position of the other. This human movement, which has continued for centuries, brings with it the loneliness of displacement, the struggles of those labeled as "others," the difficulties of living with differences, and the intertwined stories of migrants. Providing migrants with a platform to share their stories and to be heard creates a safe resonance space where they can freely express themselves, fostering an invitation to dialogue and self-expression. As is well known, stories are a particularly effective tool for communication and empathy. While academic studies on migration are extensive in the literature, listening to migrants and their stories is an effective and equally artistic form of engagement. This participation serves as an essential step in demonstrating the ethical and intellectual resistance of art. The Migration Studies Application and Research Center at Istanbul Bilgi University has undertaken a significant initiative to raise awareness of migrants’ social struggles, increase their visibility, and provide them with the opportunity to share their hardships, sacrifices, fears, and unforgettable migration experiences. The podcast project titled "Other Stories: Migration, Art, and Coexistence" has enabled migrants to share their stories through cultural and artistic elements. Through this initiative, which includes four main activities—an exhibition, an exhibition book, a website, and a podcast series on art and migration—featuring 50 artists from 12 different countries, the Center has played a crucial role in providing an artistic platform for migrants, who are often labeled as "others," to narrate their experiences.

This study examines how migrants, as "others," are represented through the selected sample and which themes highlight the challenges they face. The primary goal of this research is to analyze these stories. The study seeks to answer the following research questions: “(1) Which migrants are mentioned in the stories published in the podcasts?". (2) Under which main themes are migrant stories presented?". A qualitative methodology has been adopted to answer these research questions, with thematic analysis selected as the research technique.

Keywords: Story, others, migrants, other stories podcast, thematic analysis.

TikTok’ta Engelli Bedenin Temsili: “İlham” Söylemi Üzerinden Görünürlük ve “Ötekilik”

Dr. Selin Varol
Bağımsız Araştırmacı
ORCID: 0000 0002 0631 4305

Sosyal medya platformları, bireylerin benlik sunumlarını ve deneyimlerini paylaşma şekillerini dönüştürmektedir. Bu dönüşüm süreci, engelli bireyler için hem bir güçlenme olanağı sunmakta hem de yeni türlerde temsil baskılarını beraberinde getirmektedir. Sosyal medya platformlarıyla birlikte engelli bireylerin toplumsal görünürlüğünün artması, engelli bireyin “ilham kaynağı” olması yönündeki toplumsal beklentileri de doğurmakta ve bireylerin dijital sahnede kendilerini sunum şekillerini etkilemektedir. Bu bildiri, TikTok’ta içerik üreten engelli bireylerin “ilham kaynağı” olarak konumlandırılma süreçlerini, bu konumun TikTok etkileşimlerinde nasıl yeniden üretildiğini ve bu sürecin engelliliğin sunumuna nasıl yansıdığını incelememeyi amaçlamaktadır. Bu bağlamda çalışma, TikTok’ta engellilik temsillerinin toplumsal normlarla ilişkisini ve görünürlük ile birlikte oluşan temsiliyet baskısını sorgulamaktadır. Bu çalışma, nitel bir araştırma olarak tasarlanmıştır. Araştırmanın örneklemini amaçlı örnekleme yöntemi ve kartopu örnekleme yöntemi ile belirlenmiş Türkiye’de yaşayan, 18 yaşını geçmiş ve TikTok’ta aktif olarak içerik üreten fiziksel engelli 10 TikTok kullanıcısı oluşturmaktadır. Bu çalışmada kullanılan araştırma yöntemi dijital etnografidir. Kullanılan veri toplama teknikleri dijital katılımlı gözlem ve yarı yapılandırılmış görüşmedir. Eylül 2023-Şubat 2024 tarihleri arasında dijital katılımlı gözlem gerçekleştirilerek saha notları tutulmuş ve yarı yapılandırılmış görüşmeler gerçekleştirilmiştir.Toplanan veriler, tematik analiz ile analiz edilmiştir. Katılımcılar, içerik üretimi esnasında izleyici etkileşimlerinin etkilerini, destek gördükleri kitleleri, benzer deneyimleri paylaşmakta olan bireylerle kurdukları bağları ve karşılaştıkları ayrımcı söylemlerle mücadele deneyimlerini detaylı bir biçimde paylaşmışlardır. Çalışmanın kuramsal çerçevesinde, Erving Goffman’ın Benliğin Sunumu ve Damga kuramları temel alınmıştır. Goffman’ın “ön sahne” ve “arka sahne” ayrımı, TikTok gibi görselliğin ön planda olduğu platformlarda, engelli bireylerin hangi yönlerini nasıl sunmayı tercih ettikleri ve hangi yönlerini gizledikleri üzerinden yeniden ele alınmıştır. Katılımcıların kendilerini ilham verici birey olarak sunmaları, yalnızca bireysel bir tercih değil; aynı zamanda izleyici kitlesi tarafından bireye yüklenen anlamların ve toplumun engelli bireylere yönelik bakışının da etkisiyle şekillenen bir temsildir.

Çalışmanın bulguları, katılımcıların başkalarına ilham vermek istediğini ve bu amaçla paylaşımlar gerçekleştirdiklerini ortaya koymaktadır. Veriler, katılımcıların TikTok içeriklerinde genel olarak neşeli, pozitif ve hayata karşı meydan okuyan bir benlik sunumu eğiliminde olduklarını göstermektedir. Ancak sahnenin önünde sergilenen ilham kaynağı olmaya yönelik temsil, arka planda katılımcılar üzerinde psikolojik bir baskıyı da beraberinde getirmektedir. Bulgulara göre bu paylaşımlar, engelli bireylere engelli bir bireyin neler yapabileceğini gösterip, onlara cesaret vermeyi amaçlarken; herhangi bir engeli bulunmayan bireylere ise, engelli bir bireyin neleri başarabileceğini göstererek toplumsal hayatta yaşanan ötekileştirilmeleri azaltmayı amaçlamaktadır. Katılımcıların ifadelerinde yer alan bu amaç, izleyicinin duygusal ihtiyaçlarını da merkezine alan bir ilişki biçimini ortaya koymaktadır.

Çalışmada, "ilham verme" söylemi, iyi niyetli gözükse de birey "öteki" olan üzerinden kendi moral ve motivasyonunu inşa etmekte ve bunun sonucunda engelliliğin tekrar duygu nesnesine dönüşümünü vurgulamaktadır. "İlham kaynağı" olmak, toplumsal olarak olumlanan bir konum olarak görünse de bu konum, bireylerin duygusal emek harcamasına ve kendilerini sürekli olarak güçlü, mutlu ve üretken bir sunum ile göstermelerine neden olmaktadır. Dijital sahne, engelli birey açısından hem özgürleşme alanı hem de yeniden damgalanma ve ötekileştirilme potansiyeli taşıyan bir zemine dönüşmektedir.

Sonuç olarak bu çalışma, TikTok gibi görsellik odaklı sosyal medya platformlarında engelli bireylerin görünürlüklerinin, toplumsal kapsayıcılık ve farkındalık açısından önemli olduğunu, ancak bu görünürlüğün "ilham" odaklı temsiller etrafında şekillenmesinin ötekileştirme ve damgalanma biçimlerinin yeniden üretimini de beraberinde getirdiğini göstermektedir. Sosyal medya platformlarında engelli bireylerin görünürlüğü, yalnızca temsil meselesi değil, aynı zamanda duygusal, etik ve politik bir mesele olarak ele alınmalıdır. Bu çalışma, sosyal medyada engellilik temsilinin çok katmanlı yapısını görünür hale getirmeyi amaçlayarak hem benlik sunumu tartışmalarına hem de engellilik çalışmaları alanına katkılar sunmaktadır.

Bu bildiri, yazarın doktora tezi kapsamında elde edilen verilerden üretilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Engellilik, damga, Erving Goffman, TikTok.

Representation of the Disabled Body on TikTok: Visibility and "Otherness" Through the Discourse of "Inspiration"

Dr. Selin Varol
Bağımsız Araştırmacı
ORCID: 0000 0002 0631 4305

Social media platforms are transforming the ways in which individuals present themselves and share their experiences. For individuals with disabilities, this transformation process offers both an opportunity for empowerment and brings with it new forms of representational pressure. The increased social visibility of disabled individuals through social media also generates societal expectations that position them as "sources of inspiration," which in turn influences how they present themselves on digital stages. This paper aims to examine the processes through which disabled individuals who produce content on TikTok are positioned as "sources of inspiration," how this position is reproduced through TikTok interactions, and how this process is reflected in the presentation of disability. In this context, the study questions the relationship between representations of disability on TikTok and dominant social norms, as well as the representational pressures that accompany increased visibility.This study was designed as a qualitative research. The sample of the study consists of 10 TikTok users with physical disabilities, over the age of 18, residing in Turkey, and actively producing content on TikTok. The sample was determined using purposive and snowball sampling methods. The research method employed in this study is digital ethnography. The data collection techniques used are digitally participatory observation and semi-structured interviews. Between September 2023 and February 2024, digitally participatory observation was conducted, field notes were taken, and semi-structured interviews were carried out. The collected data were analyzed through thematic analysis. The participants shared in detail the effects of audience interactions during content production, the audiences from whom they received support, the connections they established with individuals sharing similar experiences, and their experiences of combating discriminatory discourses.The theoretical framework of the study is grounded in Erving Goffman's theories of Self-Presentation and Stigma. Goffman's distinction between "front stage" and "back stage" is reconsidered in the context of visually oriented platforms such as TikTok, focusing on which aspects of themselves disabled individuals choose to highlight and which aspects they prefer to conceal. The act of presenting oneself as inspirational is not solely a personal choice; it is also shaped by the meanings ascribed by the audience and broader societal perceptions of disability.

The findings of the study reveal that participants seek to inspire others and produce content with this aim. The data indicate that participants tend to adopt a cheerful, positive, and defiant tone in their self-presentations on TikTok. However, the front-stage representation of being a source of inspiration also generates psychological pressure behind the scenes. According to the findings, while such posts aim to demonstrate to other disabled individuals what can be achieved and to encourage them, they also aim to show nondisabled individuals the capabilities of disabled people, thereby attempting to reduce marginalization in social life. This intention, expressed by the participants themselves, points to a form of relationality that centers the emotional needs of the audience.

In the study, the discourse of "inspiration," although seemingly well-intentioned, reveals a dynamic in which the self is constructed through the "other" as a means of building personal morale and motivation, ultimately reinforcing disability as an object of emotion. While being a "source of inspiration" may appear to be a socially rewarding position, it also requires individuals to invest emotional labor and to consistently present themselves as strong, happy, and productive. The digital stage thus becomes both a space of liberation and a platform with the potential for renewed marginalization for disabled individuals.

In conclusion, this study shows that while the visibility of disabled individuals on visually driven social media platforms like TikTok is important for promoting social inclusion and awareness, framing this visibility around "inspiration"-centric representations contributes to the reproduction of marginalization and stigmatization. The visibility of disabled individuals on social media should be understood not merely as a matter of representation but also as an emotional, ethical, and political issue. By making visible the multilayered nature of disability representation on social media, this study contributes to both debates on self-presentation and the broader field of disability studies.

This paper is based on data collected as part of the author's doctoral thesis.

Keywords: Disability, stigma, Erving Goffman, TikTok.

Sosyal Medyada Yalnızlaşma Olgusuna Yönelik Algı Üzerine Bir İçerik Analizi: X Örneği

Prof. Dr. H. Andaç Demirtaş Madran ve Arş .Gör. F. Yağmur Demirel
Başkent Üniversitesi
ORCID: 0000-0001-5582-2608 /0009-0001-0456-2233

Kavramı literatüre kazandıran Simmel tarafından "bireylerin ve grupların, grup birliğinin sürekliliğini sağlamak amacıyla kurdukları ilişkilerin oluşum süreci" olarak tanımlanan toplumsallaşma, kısaca bireyin, yaşadığı toplumun bir üyesi haline gelme süreci olarak ele alınmaktadır. Bir tür "yaşam boyu öğrenme süreci" olarak değerlendirilebilecek olan toplumsallaşma sürecinde bireylerin özgür iradeleriyle seçimler yapabileceği toplumsal ortamların varlığı büyük önem taşımaktadır. Öte yandan, toplumsallaşmayı sağlayan araç ve mekânlar tarihsel süreçte değişiklik göstermektedir. İçinde bulunulan toplumsal yapının egemen dünya görüşü, bireyin kendi kararlarını alabildiği, gereksinimlerini karşılayabildiği sağlıklı bir bireyselleşme sürecini önemli ölçüde sınırlandırmakta ve böylece, tarihten devralınan toplumsal yapıyı ve kültürel dokuyu olduğu gibi sürdürmenin hem bireysel hem de toplumsal düzeyde olumlu olduğu gibi olumsuz çıktıları da olabilmektedir. Bu durum, bireyin ait olduğu sosyal sınıf veya grubun katı sınırlarını aşarak, kendi yaşamından sorumlu bir birey haline gelmesine sekte vurmaktadır. Böylece, sağlıklı şekilde gerçekleşemeyen bireyselleşme süreci, zamanla hızla değişen toplumsal dinamiklere uyum sağlayamayan bireyler için yalnızlaşmayla sonuçlanmaktadır.

Yalnızlaşma, yukarıda da vurgulandığı gibi, her ne kadar çoğunlukla bireyselleşme sürecinin sağlıklı yollarla gerçekleştirilememesinin bir çıktısı olarak ele alınıyor olsa da günlük yaşamda her zaman toplumsal dışlanma, izolasyon, yabancılaşma gibi süreçlerle karakterize edilen olumsuz bir anlama indirgenmemekte; zaman zaman kişisel gelişim, içsel huzur, bağımsızlık gibi duygularla ilişkilendirilen olumlu bir deneyim olarak da değerlendirilmektedir. Dijital iletişim araçlarının birçok boyutta katlanarak artan etkilerinin olduğu bilinmekte, "yalnızlaşma" olgusu da sosyal medyada hem bireysel hem de toplumsal düzeyde yeniden tanımlanmakta ve farklı biçimlerde dile getirilmektedir. Bu bağlamda, yalnızlaşma algısının dijital ortamlarda nasıl ifade edildiğini incelemek, dijital çağda insan psikolojisinin ve iletişimsel dinamiklerin anlaşılması açısından büyük önem taşımaktadır. X uygulaması (önceki adıyla Twitter), kullanıcıların duygu ve düşüncelerini paylaşmak amacıyla yaygın olarak kullandığı, sosyal medya araştırmalarında da en sık başvurulan kaynaklardan biri olduğu görülmektedir. Yalnızlaşma üzerine bu uygulamada yapılan paylaşımların, kullanıcıların bu olguya yükledikleri anlamı çözümlemek açısından önemli ipuçları sunacağı açıktır.

Bu çalışmada “yalnızlaşma” kavramının X uygulaması temelinde dijital ortamlarda nasıl ele alındığının incelenmesi, böylece olgunun anlamlandırılış şekillerinin zaman içinde değişip değişmediği ve bu olası değişimde dijital iletişim teknolojilerinin rolünün tartışılması amaçlanmaktadır. Bu amaçla, çalışmada 1 Ocak 2025 – 10 Nisan 2025 tarihleri arasında X uygulamasında “yalnızlaşma” kelimesini içeren paylaşımlar belirlenmiş ve nicel içerik analizi yöntemi yoluyla incelenmiştir. Kodlama sürecinde, paylaşımlar duygusal bağlamlarına göre “olumlu (kişisel gelişim, içsel huzur ve bağımsızlık duyguları ile ilişkilendirme)”, “olumsuz (dışlanma, izolasyon ve yabancılaşma duygularıyla ilişkilendirme) ve “nötr (kategori dışında kalan ve her ikisiyle de ilişkilendirilemeyecek nitelikte olanlar)” kategorilerine göre sınıflandırılmış, elde edilen veriler uygun istatistiksel yöntemler aracılığıyla çözümlenmiştir.

Çalışmanın temel sınırlılığı, sadece tek bir sosyal medya uygulamasıyla ve küçük bir zaman diliminde gerçekleştirilmiş olmasıdır. Gelecek araştırmalarda, olgunun farklı dijital uygulamalarda ele alınış şekillerini de içeren daha kapsamlı, büyük örneklemli, kültürlerarası boyutu irdeleyecek nitelikte genişletilmiş çalışmaların yürütülmesi önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Yalnızlaşma, toplumsallaşma, bireyselleşme, X uygulaması, iletişim psikolojisi.

A Content Analysis of Perceptions Toward the Phenomenon of Loneliness on Social Media: The Case of X

Prof. Dr. H. Andaç Demirtaş Madran ve Arş .Gör. F. Yağmur Demirel
Başkent Üniversitesi
ORCID: 0000-0001-5582-2608 /0009-0001-0456-2233

Socialization, a concept introduced into the literature by Simmel and defined as "the process by which individuals and groups establish relationships to ensure the continuity of group unity," is generally understood as the process through which an individual becomes a member of the society in which they live. As a form of lifelong learning, the socialization process greatly benefits from the existence of social environments where individuals can make choices through their own free will. However, the tools and spaces that facilitate socialization have varied throughout history. The dominant worldview within the prevailing social structure significantly restricts the individual's capacity for healthy individuation, in which they can make autonomous decisions and meet their needs. Consequently, the maintenance of inherited social structures and cultural patterns may yield both positive and negative outcomes at individual and societal levels. This situation hampers the individual's transition into a self-responsible being by preventing them from transcending the rigid boundaries of their social class or group. As a result, an inadequately achieved process of individuation may, over time, lead to social isolation for individuals unable to adapt to rapidly changing societal dynamics.

Loneliness, as emphasized above, is often viewed as an outcome of an incomplete or unhealthy individuation process. However, in everyday life, it is not always reduced to negative connotations such as social exclusion, isolation, or alienation. At times, it is also regarded as a positive experience associated with personal development, inner peace, and a sense of independence.

It is well-known that digital communication tools are exerting exponentially increasing effects in many dimensions. In this context, the phenomenon of "loneliness" is being redefined both individually and socially on platforms like social media and is being expressed in diverse ways. Therefore, analyzing how the perception of loneliness is articulated in digital environments is crucial for understanding human psychology and communicative dynamics in the digital age. X (formerly known as Twitter) is one of the most widely used platforms for individuals to share their thoughts and emotions, and it is also frequently utilized as a data source in social media research. Posts on this platform about loneliness evidently provide significant insights into the meanings users attach to the concept.

This study aims to examine how the concept of “loneliness” is addressed in digital environments based on the X platform, and to explore whether the ways in which this phenomenon is interpreted have changed over time, along with discussing the role of digital communication technologies in any such change. For this purpose, posts containing the word "loneliness" shared on X between January 1, 2025 and April 10, 2025 were identified and analyzed using the method of quantitative content analysis. During the coding process, posts were categorized based on their emotional context as “positive” (associated with personal growth, inner peace, and independence), “negative” (associated with exclusion, isolation and alienation) and “neutral” (those that don’t fall into either category). The data obtained were analyzed using appropriate statistical methods.

The main limitation of this study lies in its focus on a single social media platform and a limited time frame. Future research may consider conducting more comprehensive studies with larger sample sizes, incorporating a cross-cultural perspective and analyzing the representation of the phenomenon across different digital platforms.

Keywords: Loneliness, socialization, individuation, X application, communication psychology.

Kriz İletişimi Örneği Olarak Espresso Lab Örneği

Pelin Nur Hayırlı
Atılım Üniversitesi
ORCID: 0009-0008-4134-296X

Kriz ne zaman ve hangi koşullarda yaşanacağı belli olmayan durum ve olaylar için kullanılan bir olgudur (Uygur, 2001). Yaşanan krizler, krizi yaratan nedenler, sonuçları, geçirdikleri süreç ve ortaya çıkış şekilleri gibi başlıklarla ele alınır. Kriz iletişimi, yaşanan krizleri iletişim çerçevesinde değerlendirirken, kriz öncesi ve sonrası olarak iki ana başlıkta inceler, bu inceleme kriz yaşayan kurum, şirket veya organizasyonun kriz iletişimi stratejilerini ve planlarını değerlendirmek için bir rehber olarak görülür.

Kriz iletişimi, markalar için itibar, bilinirlik ve müşteri sadakati gibi unsurlar açısından kritik bir öneme sahiptir. Markaların kriz iletişimi yönetiminde attığı her adım B2C ve B2B süreçlerini doğrudan etkileyebilir, markanın itibar ve imajını koruma veya zedeleme noktasında büyük rol oynayabilir. Bu noktada her markanın, kurumun, organizasyonun kriz iletişimi stratejilerinin hazır olması, olası bir kriz anında atacakları adımları biliyor olması süreç yönetiminde büyük rol oynamaktadır.

19 Mart 2025 tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun iki farklı soruşturma kapsamında gözaltına alınması ile başlayan süreç, Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı Özgür Özel'in konuya dair mitingler düzenlemesi ve miting konuşmalarında boykot çağrısı yapması ile devam etti. Özel, 24 Mart 2025'te Saraçhane'de yaptığı konuşmada "Türk kahvesini çok severim, filtre kahve severim, her türlüsünü severim size de tavsiye ederim hangisini severseniz onu için ama bunu sakın Espresso Lab'den içmeyin." Diyerek, markaya karşı boykot çağrısında bulundu. Bu çağrıya uyan tüketicilerin markanın ürünlerini tüketmeme hareketi hızlıca geniş kitlelere yayıldı ve marka 25 Mart 2025'te bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada kullanılan dil resmi ve kurumsal ancak metin başlığı alaycı bir üsluba sahip. Markanın basın açıklamasına "biz neden boykot edildiğimizi anlamadık!" diyerek başlaması, markanın basın açıklamasında kullandığı dilin, kamuoyunda markanın krizle olan ilişkisinde yeterli farkındalığa sahip olup olmadığına dair çeşitli tartışmaları beraberinde getirdiği gözlemlenmektedir.

Bu çalışma, markanın kriz sürecindeki iletişim stratejisini analiz ederek, markanın tüketici algısındaki konumlanışını ve kriz sonrası olası etkilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Bu bağlamda, araştırma kapsamında Espresso Lab markasının 19 Mart sürecinde yapılan boykot çağrısıyla beraber sürdürdüğü kriz iletişimi stratejisini değerlendirecek, markanın kriz iletişimi yöntemlerini nasıl uyguladığı teorik olarak incelenecektir.

Çalışma, nitel araştırma yöntemleri ekseninde doküman analizi ve sosyal medya analizi ile markanın yaptığı açıklamalar ve tüketicilerin markaya tutumu sosyal medya paylaşımları üzerinden ele alınacaktır. Bu doğrultuda araştırmaya üç araştırma sorusu yöneltilmiştir. İlk olarak, Espresso Lab, kriz sürecinde marka imajını korumak ve müşteri sadakatini sürdürmek amacıyla nasıl bir strateji geliştirmiştir? Marka, kriz iletişimi sürecinde kamuoyundan gelen eleştirilere karşı nasıl bir tutum benimsemiştir? Ve son olarak Kriz sürecinin sonunda Espresso Lab markası, toplumsal söylem ve tüketici algısı bağlamında ötekileşmiş ya da ötekileştirilmiş midir? Çalışmanın sonucunda markanın sürdürdüğü iletişim stratejisi ile birlikte yaşanan krizin markayı ötekileştirip ötekileştirmediği, markanın tüketici gruplarındaki imajının nasıl şekillendiği değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kriz iletişimi, marka imajı, boykot, ötekileştirme.

KAYNAKÇA:

Alay, D., & Eke, E. (2023). SAĞLIK BAKANLIĞI'NIN KRİZ İLETİŞİMİ ÜZERİNE BİR ARAŞTIRMA. Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, (46), 317-337.
Kırdar, Y. ve Demir, O. F. (2007). Kriz İletişim Aracı Olarak İnternet: Kuş Gribi Krizi Örneği. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi, 29, 93-106
Uygur, E. (2001). Krizden krize Türkiye: 2000 Kasım ve 2001 Şubat
Wendling, C., Radisch, J. and Jacobzone, S. (2013). The Use of Social Media in Risk and Crisis Communication. OECD Working Papers on Public Governance (No.25). OECD Publishing.
https://www.instagram.com/p/DHn1Rz8olPS/
https://www.instagram.com/p/DHvkCRlC_Lr/?igsh=N3FydDF2YWNjejk3
https://www.instagram.com/p/DHrMhZXuBnK/?igsh=MXNpcWF1d2VxcTZiMw%3D%3D&img_index=2
https://x.com/pusholder/status/1905346857506586765
https://x.com/TheLaikYobaz/status/1904633940251680820
https://x.com/mtahakbulut/status/1904679952185803158?s=48&t=kaVBPrAupyItrawmTGw8Qg
https://x.com/muhendisyenn/status/1907494512743563349
https://x.com/onediocom/status/1914054928198234429
https://www.instagram.com/p/DJCGxxZoEZK/?img_index=1

The Case of Espresso Lab in Crisis Communication

Pelin Nur Hayırlı
Atılım University
ORCID: 0009-0008-4134-296X

A crisis is a phenomenon that refers to situations and events whose timing and conditions are unpredictable (Uygur, 2001). Crises are examined under various headings such as the causes of the crisis, its consequences, the process it undergoes, and the manner in which it emerges. Crisis communication, while evaluating crises within a communication framework, is addressed under two main headings: pre-crisis and post-crisis. This analysis serves as a guide for assessing the crisis communication strategies and plans of institutions,companies, or organizations experiencing a crisis. Crisis communication holds critical importance for brands in terms of reputation, visibility, and customer loyalty. Every step taken by brands in managing a crisis can directly affect both B2C and B2B processes and play a significant role in either protecting or damaging the brand's image and reputation. At this point, it is vital for every brand, institution, and organization to have pre-established crisis communication strategies and be aware of the actions to take in the event of a crisis, as this greatly influences process management. The process began on March 19, 2025, when Istanbul Metropolitan Mayor Ekrem İmamoğlu was detained under two separate investigations. It escalated as the leader of the Cumhuriyet Halk Partisi (CHP), Özgür Özel, organized rallies in response and called for a boycott in his speeches. On March 24, 2025, during a rally in Saraçhane, Özel said: "I love Turkish coffee, I love filter coffee, I love all kinds. I recommend you drink whichever you like but don't drink it from Espresso Lab." This call for a boycott quickly spread to wider audiences, and the brand released a statement on March 25, 2025. While the tone of the statement was formal, the title adopted a ironical tone. Beginning the statement with "We don't understand why we're being boycotted!" sparked public debates about whether the brand demonstrated sufficient awareness of its connection to the ongoing crisis.This study aims to analyze the brand's communication strategy during the crisis, evaluate its positioning in consumer perception, and assess the potential outcomes of the crisis. Within this scope, the research will examine Espresso Lab's crisis communication strategy in response to the boycott call following the events of March 19. Theoretical analysis will be conducted on how the brand applied its crisis communication methods. The study will adopt a qualitative research approach through document analysis and social media analysis, focusing on the brand's official statements and consumer attitudes based on social media posts. In line with this, three research questions guide the study: First, what kind of strategy did Espresso Lab develop during the crisis to protect its brand image and maintain customer loyalty?

Second, How did the brand respond to public criticism during the crisis communication process? And finally, Was the brand othered or marginalized within the context of public discourse and consumer perception following the crisis? The study aims to evaluate how the crisis shaped the brand’s image among consumer groups and whether it led to the othering of the brand.

Anahtar Kelimeler: Crisis communication, brand image, boycott, othering.

REFERENCE:

Alay, D., & Eke, E. (2023). SAĞLIK BAKANLIĞI’NIN KRİZ İLETİŞİMİ ÜZERİNE BİR ARAŞTIRMA. Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, (46), 317-337.

Kırdar, Y. ve Demir, O. F. (2007). Kriz İletişim Aracı Olarak İnternet: Kuş Gribi Krizi Örneği. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi, 29, 93-106

Uygur, E. (2001). Krizden krize Türkiye: 2000 Kasım ve 2001 Şubat

Wendling, C., Radisch, J. and Jacobzone, S. (2013). The Use of Social Media in Risk and Crisis Communication. OECD Working Papers on Public Governance (No.25). OECD Publishing.

https://www.instagram.com/p/DHn1Rz8olPS/

https://www.instagram.com/p/DHvkCRlC_Lr/?igsh=N3FydDF2YWNjejk3

https://www.instagram.com/p/DHrMhZXuBnK/?igsh=MXNpcWF1d2VxcTZiMw%3D%3D&img_index=2

https://x.com/pusholder/status/1905346857506586765

https://x.com/TheLaikYobaz/status/1904633940251680820

https://x.com/mtahakbulut/status/1904679952185803158?s=48&t=kaVBPrAupyItrawmTGw8Qg

https://x.com/muhendisyenn/status/1907494512743563349

https://x.com/onediocom/status/1914054928198234429

https://www.instagram.com/p/DJCGxxZoEZK/?img_index=1

2017 Sonrasında Kurulan Türk Milliyetçisi Partilerin Sosyal Güvenlik Yaklaşımları: Parti Programları Üzerine Bir İnceleme

Ahmet Turan Bayraktar
Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
ORCID0000-0001-8020-9549

Sosyal Güvenlik Sistemleri (SGS), kişiyi ve toplumu gelir transferi aracılığıyla sosyal risk olarak tanımlanan hastalık, işsizlik, ölüm, yaşlılık, malullük, meslek hastalıkları ve benzer düzlemdeki sorunlardan koruma amacı taşımaktadır. SGS ile birey, yaşadığı toplum içerisinde olumsuz ve insan onuruna aykırı durumlarla karşılaşmadan yaşama tutundurulmaya çalışılmaktadır. Özü itibarıyla SGS, vatandaşın vergi ile doğrudan karşılaştığı ve siyasal sistem açısından kaynak paylaşımının doğrudan gözlendiği bir alandır. Bu temelden hareketle, bu çalışma kapsamında 2017 sonrasında kurulan Türk milliyetçisi partilerin kaynak paylaşımı perspektiflerini derinlemesine anlayabilmek adına SGS hakkında beyanları incelenmektedir. Siyasî partiler, en temel anlamıyla bir program etrafında toplanmış, siyasal iktidarı elde etmek veya ortağı olmak adına sürekli bir örgüte sahip kuruluşlardır. Özünde birer örgüt olan siyasî partiler; çeşitli ideolojik, iktisadî ve kadro temelli farklılaşmalar etrafında birbirlerinden ayrılmaktadır. Demokrasilerde siyasî partilerin birincil işlevi yaslandıkları kitle, görüş veya kadroyu temsil etmektir. Türk siyaseti örneğinde 2017 sonrasında gerçekleşen anayasa değişikliği ile uzun süredir kendilerine benzer veya yakın görüşlerle ittifak kuran kadrolar, ittifak yaparak meclise girebilme olanağı ile birlikte ayrı partiler kurmuştur. Bu çalışma kapsamında incelenen parti programları, 2017 sonrasında Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) veya Büyük Birlik Partisi (BBP) çatısı altında görev yapan veya anılan kimseler tarafından kurulan partilerin SGS'ye yaklaşımlarını betimsel analize tabi tutmaktır. Anayasa değişikliği sonrasında siyasal sistemin elverdiği yeni imkânlar ile MHP ve BBP çatısı altından ayrılan partiler, çalışma kapsamında İYİ Parti, Zafer Partisi (ZP), Milli Yol Partisi (MYP), Kutlu Parti ve Anahtar Parti (A Parti) olarak belirlenmiştir. Belirlenen beş partinin resmî internet siteleri üzerinden parti programlarına ulaşılmaya çalışılmıştır. Kutlu Parti hariç tüm partilerin parti programlarını resmî internet siteleri üzerinden sundukları gözlemlenmiştir. Kutlu Parti'nin parti programı resmî internet sitelerinde olmadığı için araştırma dışında bırakılmış ve sonuç olarak İYİ Parti, ZP, MYP ve A Parti parti programlarında SGS'ye yaklaşımları incelenmiştir. Bütün parti programları, 25 Mart 2025 tarihinde indirilmiş ve betimsel analize tabi tutulmuştur.

Betimsel analiz kapsamında incelenen dört partinin de sosyal güvenlik konusuna çeşitli yollarla değindikleri gözlemlenmiştir. Dört partinin de sosyal güvenliğe değindiği esas konular istihdam ve işsizlik başlıkları altında olmuştur. Genel eğilim olarak tüm partilerin Anglo-sakson sosyal güvenlik kavram ve yaklaşımıyla çözümler ve eleştiriler getirdiği gözlemlenmiştir. Buna karşın MYP ve ZP, mevcut SGS'ye daha eleştirel yaklaşımlarla değişiklikler önermekteyken A Parti ve İYİ Parti mevcut sistemi onarmak üzerine yola çıkmıştır. İYİ Parti, sendikalaşma ve sosyal hizmetler üzerine, ZP, geçici sığınmacıların doğurduğu kayıtdışı çalışma ve istihdama, MYP, işsizlik sorununa, A Parti, sosyal hizmet, istihdam ve işsizlik sorununa yoğunlaşmıştır.

Sonuç olarak, her ne kadar ideolojik düzlemde çeşitli kırılmalar neticesinde kurulan partiler incelense de sosyal güvenliğe yaklaşımları benzerlik arz etmektedir. Bu benzerliği, dört partinin de temel olarak milliyetçi düşünceye yaslanması ve 1965 yılından beri devam eden ideolojik formasyonun etkisini yeni kurulan partilerde de devam ettirdiği olarak yorumlamak mümkündür. Buna karşın partilerin kurucu kadroları ve siyasette temsil etme iddiasında bulundukları seçmenin, parti programlarına etkide bulunduğu gözlemlenmektedir. Örneğin daha sert ve kesin söylemlerle kurulan ve siyaset yapan ZP mevcut politikaları daha sert eleştirip gelecek vaatlerini sunarken, merkeze daha yakın olma iddiasında olan İYİP sistemi onarma üzerine geliştirmektedir. MYP çözüm önerilerinden çok mevcut sistemin yetersizliğine değinirken, A Parti sorunlara SGS'ye entegre şekilde çözümler sunmaktadır.

Bu çalışma ile Türk siyasetinde köklü bir geleneğe ve mevcut siyasî konjonktürde ülke çapında ciddi bir tabana sahip olan Türk milliyetçisi partilerin SGS'ye yaklaşımları incelenerek, ülkede çoğu zaman söylem belirleyen ve her ne kadar birbirinden ayrılsa da ciddi bir seçmen kitlesine hitap eden siyasi akımın Türkiye için çözüm önerilerinin önemli bir kısmı incelenmektedir. Her ne kadar incelenen dört parti de bir şekilde SGS'ye değinse de gerek Anglo-sakson etkinin küreselleşme sürecinde tüm dünyaya yayılması gerek ise Kıta Avrupa'sı geleneğinin çalışma hayatı üzerindeki etkisini devam ettirmesi vaatlerin şekillenmesinde önemli rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal güvenlik, siyasal partiler, parti programları, sosyal politika, siyasal iletişim.

Approaches to Social Security by Turkish Nationalist Parties Founded After 2017: An Analysis of Party Programs

Ahmet Turan Bayraktar
Ankara Hacı Bayram Veli University
ORCID: 0000-0001-8020-9549

Social Security Systems (SSS) aim to protect individuals and society from issues defined as social risks such as illness, unemployment, death, old age, disability, occupational diseases, and similar circumstances through income transfers. Through SSS, individuals are supported in maintaining their lives within society without encountering adverse and undignified conditions. Essentially, SSS represents an area where citizens directly encounter taxation and where the distribution of resources within the political system is visibly observed. Based on this foundation, this study examines the statements made by Turkish nationalist parties established after 2017 regarding SSS to gain a deeper understanding of their perspectives on resource distribution. Political parties are, in the most basic sense, organizations gathered around a program, possessing a permanent structure aimed at gaining or sharing political power. As organizations, political parties differ from one another based on various ideological, economic, and cadre-based distinctions. In democracies, the primary function of political parties is to represent the masses, views, or cadres they rely upon. In the case of Turkish politics, following the constitutional amendment of 2017, cadres that had long aligned themselves with similar or like-minded views formed separate parties due to the opportunity to enter parliament through alliances. This study analyzes the party programs of parties established by individuals who had served under or were affiliated with the Nationalist Movement Party (MHP) or the Great Unity Party (BBP) after 2017, with a focus on their approaches to SSS. With the new opportunities provided by the political system following the constitutional amendment, the parties that split from the MHP and BBP and are included in this study are identified as the Good Party (İYİ Party), Victory Party (ZP), National Path Party (MYP), Kutlu Party, and Key Party (A Party). The party programs of these five parties were sought through their official websites. All but the Kutlu Party were found to have published their programs online. Since the Kutlu Party did not present its program on its official website, it was excluded from the research. Consequently, the SSS approaches of the İYİ Party, ZP, MYP, and A Party were examined. All party programs were downloaded on March 25, 2025, and subjected to descriptive analysis.

The descriptive analysis revealed that all four parties addressed the issue of social security in various ways. The primary contexts in which they discussed social security were employment and unemployment. It was observed that all parties generally employed an Anglo-Saxon social security framework in their critiques and proposed solutions. However, MYP and ZP adopted more critical stances and suggested changes to the existing SSS, whereas A Party and İYİ Party focused on repairing the current system. The İYİ Party emphasized unionization and social services, ZP concentrated on unregistered employment and labor issues caused by temporary asylum seekers, MYP focused on the problem of unemployment, and A Party addressed social services, employment, and unemployment.

In conclusion, despite being formed due to various ideological splits, the parties exhibit similar approaches to social security. This similarity may be attributed to their shared nationalist foundations and the continued influence of an ideological formation that has persisted since 1965. Nevertheless, it is observed that the founding cadres of the parties and the constituencies they aim to represent influence their party programs. For instance, ZP, established with a more assertive and uncompromising rhetoric, offers harsher criticism of existing policies and promises for the future, whereas İYİ Party, positioning itself closer to the political center, seeks to repair the system. MYP primarily critiques the inadequacy of the current system rather than offering detailed proposals, while A Party presents integrated solutions within the SSS framework.

This study examines the SSS approaches of Turkish nationalist parties with deep-rooted traditions and significant grassroots support in the current political context. By analyzing these approaches, it contributes to understanding the solutions proposed by this influential political movement in Turkey. Although all four analyzed parties address SSS in some form, the global dissemination of Anglo-Saxon influences and the continued impact of the Continental European tradition on labor policies play a significant role in shaping their promises.

Keywords: Social security, political parties, party programs, social policy, political communication.

Öteki'ni İnşa Etmek: Türkiye'deki Yabancı Algısında Siyasi Söylemin Rolü

Dr. Muhterem Merve Altıntaş
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
ORCID: 0000-0002-5528-5539

Siyasal iletişimde "öteki"nin temsili, sadece güncel politik yönelimleri değil, aynı zamanda daha geniş toplumsal ayrışmaları da yansıtır ve pekiştirir. Öteki olarak marjinalleştirilen gruplar, siyasette etki gücü yüksek aktörlerin ideolojik yönelimleri, ülkenin tarihsel, toplumsal ve kültürel dinamikleri ile egemen siyasi kültürün etkisi altında şekillenir. Türkiye örneğinde yabancılar -özellikle de Suriyeliler- öncelikle siyasal söylemler aracılığıyla, ardından toplumun geniş kesimlerinde öteki olarak konumlandırılmıştır. Bu çalışma, Türkiye'deki yabancı algısının siyasal söylem aracılığıyla nasıl inşa edildiğini ve bu inşanın toplumsal kutuplaşma ve iletişim süreçleri üzerindeki etkilerini incelemektedir. Michel Foucault'nun söylem kuramından hareketle, söylemin yalnızca bir dilsel temsil biçimi değil, aynı zamanda bilgi üretiminde ve iktidarın kurulmasında merkezi bir rol oynadığı kabul edilmektedir. Bu çerçevede, "mülteci" ya da "yabancı" figürü etrafında üretilen siyasal söylemler, yalnızca belirli bir grubu tanımlamakla kalmaz, aynı zamanda o grubun toplum içerisindeki yerini ve sınırlarını da belirler. Türkiye'deki siyasi partilerin göçmen meselesine yaklaşımları ve bu konudaki iletişim stratejileri, söylemin dönüştürücü gücünü açıkça göstermektedir. Suriye'deki iç savaştan kaçan Suriyelilerin Türkiye'ye gelmeye başladığı dönem olan Mart 2011 itibariyle bu konuyu sahiplenen (issue ownership) başlıca siyasi parti olan Adalet ve Kalkınma Partisi, Suriyeli yabancılar üzerine söylemini büyük ölçüde ensar-muhacir ilişkisine dayalı kardeşlik teması üzerine kurmuştu. Bu dönemde kamuoyunda Suriyelilere yönelik daha olumlu bir algının hakim olduğu ve gelenlerin misafir olarak konumlandırıldığı, çeşitli araştırmalarla desteklenmiştir. Yine erken dönemde diğer siyasi partiler de ya bu konuda nötr kalmışlar, ya da olumlu mesajlar vermişlerdir. Ancak zamanla, hem toplumun geniş kesimlerinde hem de göz ardı edilemez sayıdaki siyasi partilerin söyleminde bu olumlu algıların yerini, mültecileri ekonomik yük, güvenlik tehdidi ya da kültürel yozlaşma unsuru olarak kodlayan bir dil almıştır. Bu dönüşümü anlamak için, yakın dönemde konuyu sahiplenen, bir diğer deyişle konuyla özdeşleşen ve gündemde tutan Zafer Partisi'nin söylemlerinin incelenmesi gerekmektedir. Avrupa'daki yerelcilik (nativism) odaklı populist sağ partilerin Türkiye'deki örneği olan Zafer Partisi, politikalarını Suriyeli karşıtlığı üzerinden üretmiştir. Özellikle dijital medya organlarını çeşitli şekillerde kullanarak - kısa filmler, sosyal medya platformları paylaşımları gibi – sürekli bu konuya dair söylemler üretmeye başlamış, Suriyeli konusunu siyasileştirirken bir yandan da kamuoyu nezdinde bu meselede yetkin, güvenilir ya da en 'haklı' aktör olduğu algısını üretmeyi amaçlamıştır.

Var olma amacını (raison d'etat) ülkenin güvenliği, toplumsal düzenin korunması gibi saiklerle meşrulaştırmaya çalışırken, Suriyeli meselesini de güvenlikleştirmiş, daha açık bir tabirle, varlıklarını bir güvenlik sorunu çerçevesinde ele almıştır. Sınırlarını dışlayıcı şekilde çizdiği ‘biz’i tehdit altındaki ulus olarak inşa ederken, ‘onlar’ı yani Suriyeli yabancıları bu tehdidin baş aktörü olarak sunmuştur. Üstelik Zafer Partisi’nin bu iddialarla ortaya çıkışı itibariyle diğer siyasi partiler de Suriyeli meselesini hem daha çok gündemlerine almış, hem de büyük ölçüde konuyla ilgili daha olumsuz bir tutum takınmışlardır. Açıkça yabancı karşıtlı bir tutum ile toplumun belirli bir kesimini doğrudan ötekileştirmek, radikal bir olgu olarak kalmamış, bir nevi ana akımlaşmıştır.

Söylemdeki bu dönüşüm, kamuoyundaki algının da keskin biçimde değişmesine neden olmuştur. Yakın dönemdeki çalışmalar toplum kesimlerinde Suriyeli algısının giderek yaygınlaşarak olumsuza doğru dönüştüğünü doğrulamaktadır. Mülteciler artık sadece “misafir” değil, aynı zamanda suçla ilişkilendirilen, aidiyeti sorgulanan ve dışlanması gereken “ötekiler” olarak temsil edilmektedir. Bu durum, yalnızca bireylerarası ilişkilerde değil, toplumsal kurumların işleyişinde ve siyasal karar alma süreçlerinde de etkili olan derin bir kutuplaşmayı beraberinde getirmiştir. Popülist partilerin bu türden kutuplaştırıcı söylemleri, toplumda korku, belirsizlik ve öfke gibi duyguları mobilize ederek seçmen desteğini konsolide etmeyi amaçlarken, aynı zamanda demokratik normların aşınmasına, sosyal uyumun bozulmasına ve otoriter eğilimlerin güçlenmesine de zemin hazırlamaktadır.

Bu bağlamda çalışma, siyasal söylemin yabancı algısına etkisini örnekler üzerinden karşılaştırmalı olarak ele almaktadır. ‘Issue ownership’ kavramı üzerinden, bu mesele üzerinde etki gücüne sahip siyasi partilerin bu gücü nasıl kullandıkları analiz edilmektedir. Bu analiz, söylemin sadece temsil değil, aynı zamanda performatif bir eylem olduğunu; yani gerçekliği kurduğunu ve dönüştürdüğünü gösterir. Sonuç olarak, göçmen karşıtı söylemin yükselişiyle birlikte toplumda ötekileştirmenin nasıl kurumsallaştığı ve siyasi partilerin bu süreci şekillendirirken iletişim stratejilerinin bu inşadaki merkezi rolü ortaya konmaktadır. Bu tür bir söylem yapısının, yalnızca o gün için seçilmiş belirli bir grubun dışlanması ile sınırlı kalmayıp, toplumsal huzursuzluğu arttıran ve gelecekte herkesin potansiyel bir ‘öteki’ haline gelebileceği bir zeminin inşasına katkı sağladığı tartışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Siyasal söylem, ötekileştirme, yabancı karşıtlığı, kutuplaşma, popülist retorik.

Constructing the 'Other': The Role of Political Discourse in the Perception of Foreigners in Türkiye

Dr. Muhterem Merve Altıntaş
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
ORCID: 0000-0002-5528-5539

The representation of the "other" in political communication not only reflects current political tendencies but also reinforces broader social divisions. Groups marginalized as the other are shaped by the ideological orientations of influential actors in politics, the historical, social and cultural dynamics of the country, and the dominant political culture. In the case of Türkiye, foreigners—especially Syrians—have been positioned as the other, first through political discourses and then within broader segments of society. This study examines how the perception of the foreigner in Türkiye is constructed through political discourse and the effects of this construction on social polarization and communication processes. .

Based on Michel Foucault's theory of discourse, it is accepted that discourse is not only a form of linguistic representation but also plays a central role in the production of knowledge and the establishment of power. In this framework, political discourses produced around the figure of the "refugee" or "foreigner" not only define a certain group but also determine the place and boundaries of that group within society. The approaches of political parties in Türkiye toward the issue of immigration and their communication strategies on this issue clearly demonstrate the transformative power of discourse. The ruling Justice and Development Party (Adalet ve Kalkınma Partisi), the primary political party to that took ownership of this issue as of March 2011, when Syrians fleeing the civil war in Syria began arriving in Türkiye, had largely based its discourse on Syrian foreigners on the theme of brotherhood based on the Ansar-Muhajir relationship. Various studies have supported the fact that during this period, the public had a more positive perception of Syrians and positioned the arrivals as guests. Again, in this early phase, other political parties either remained neutral on the issue or offered positive messages.However, over time, these positive perceptions were replaced by a language that coded refugees as an economic burden, a security threat or an element of cultural degeneration, both in broad segments of society and in the discourse of a growing number of political parties. In order to understand this transformation, it is necessary to examine the discourse of the Victory Party (Zafer Partisi), which has recently claimed ownership of the issue, that is, identified with it and kept it on the agenda.

The Victory Party, which is the Turkish representative of the populist right-wing parties promoted nativism in Europe, has produced its policies through anti-Syrian sentiment. By using digital media outlets in various ways —such as short films and social media posts—it continuously produced discourse on the subject, politicizing the Syrian issue while also aiming to portray itself as the most competent, reliable, or 'righteous' actor on the matter in the eyes of the public. While trying to legitimize its raison d'etat with motives such as the security of the country and the preservation of social order, the Victory Party has also securitized the Syrian issue, or, to put it more clearly, addressed their existence within the framework of a security problem. While constructing the narrowly defined 'us' as the nation under threat, it has presented 'them', namely Syrian foreigners, as the main actors of this threat. Furthermore, since the emergence of the Victory Party with these claims, other political parties have both increasingly included the Syrian issue in their agendas and adopted more negative stances on the matter. Directly alienating a certain segment of society with an openly xenophobic attitude has not remained a radical phenomenon, but has become a kind of mainstream.

This transformation in discourse has also sharply altered public perception. Recent studies confirm that among segments of society, perceptions of Syrians have increasingly turned negative. Refugees are now represented not merely as "guests" but as "others" associated with crime, whose belonging is questioned, and who must be excluded. his situation has brought about a deep polarization that is effective not only in interpersonal relations but also in the functioning of social institutions and political decision-making processes. While such polarizing discourses of populist parties aim to consolidate voter support by mobilizing emotions such as fear, uncertainty and anger in society, they also pave the way for the erosion of democratic norms, the deterioration of social harmony and the strengthening of authoritarian tendencies. In this context, the study comparatively examines the impact of political discourse on the perception of foreigners through specific examples. Through the concept of 'Issue ownership', how political parties with influence over this issue use this power is analyzed. This analysis demonstrates that discourse is not only representational but also performative—that is, it constructs and transforms reality. As a result, it reveals how othering has become institutionalized in society with the rise of anti-immigrant discourse and the central role communication strategies of political parties play in shaping this process. It argues that such a discourse structure is not limited to the exclusion of a specific group at a given time, but contributes to the construction of a climate of social unrest, in which anyone could potentially become an 'other' in the future.

Keywords: Political discourse, othering, xenophobia, polarization, populist rhetoric.

İnternet Ekosisteminde İletişimsel Eylemi Yeni Baştan Okumak

Esra Akdan
Bilim Uzmanı (İletişim Alanında)
ORCID: 0000-0003-0368-4156

İnternet ekosistemi içerisindeki iletişimin normsal değişimi, bireylerin davranış kalıplarını, biçimlendirmekle kalmamış aynı zamanda birbirleriyle olan ilişkilerini de etkilemiştir. Bu çalışma, iletişimsel eylem kuramını yeniden okuyarak gündelik ilişkilerin nasıl biçimlendiğini sorgulamaktadır. Yeni iletişim teknolojileri, kişilerin giderek bağlamdan koparılmasına imkan verirken iletişimsel eylemi büyük ölçüde engellemektedir.

Kişilerin teknolojiyi kullanım örüntüleri içerisinden, seçimlerini, beğenilerini kaydedip sınıflayan bir güç öne çıkmaktadır. Doğa ve insan dünyasından sonra bugün, hiç de sürpriz olmayan veri-dünyası ile bunların biriktiği "bulut dünyası"na aşina olunmaktadır. Söz konusu veriler ile gerçeklik algısını işleme gücüne erişebileceği de açıktır ki, tek bir doğrunun dünyasının ötesine, anlatısal gerçeğin dünyasına taşımaktadır. Gerçekliğe ilişkin algıyı yönlendirilmeye açık bilgiler, böylece hakikatin önünde duran şeyde değil, zihinde biçimlenmiş olanda yoğunlaştığı söylenmelidir. Bu da Habermas'ın söylem ile ilgili kötücül olan "bilgi-eğlence" sistemine işaret etmektedir.

Bu doğrultuda çalışma, Habermasçı "iletişimsel eylem" kavrayışı ile "söylem"e yönelik iddiaları yeni teknolojiler üzerine süre giden çalışmalar üzerinden ele almaktadır. Bununla birlikte, bu bildirinin iletişim akışını sorgulayabilme adına kullandığı bir metin analiz yaklaşımını oluşturduğu belirtilmelidir. Bu çerçevede Byung- Chul Han'ın ifade ettiği gibi söylemin yerini inanç ve itiraf almaktadır. Söylemsel yönününü kaybeden iletişim, öteki yönününü de kaybedecektir. Birbirini dinlemeyen, ötekinin söyleme katılmadığı, topluluksuz iletişim, vurgularıyla dijital iletişim; dinlemeyi yok etmektedir. Bugün ise sorun, aileye yardım eden, İyi Aile Robotu Babür'ün ihtiyaçları karşılama, yaşamı kolaylaştırma gibi hizmetlerine ek olarak sorunlar ve çözümleri açısından da birçok derde derman olduğuna dair yeni bir sorgulama perspektifine ihtiyaç duyulduğu söylenmelidir. Böylesi bir sorgulama perspektifinin içerisinden bakıldığında, robotlar insanlardan daha iyi bir dinleyici midir, sorusu anlamlı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: İletişimsel eylem, söylem, teknoloji, bulut.

Reinterpreting Communicative Action within the Internet Ecosystem

Esra Akdan
Communication Science Specialist
ORCID: 0000-0003-0368-4156

The normative transformation of communication within the internet ecosystem has been not only reshaped individual behavioral patterns but has been also significantly influenced interpersonal relationships. This study, reconsiders Jürgen Habermas's theory of communicative action to explore how everyday social interactions are structured in the context of digital communication.

New communication technologies increasingly prompt the decontextualization of individuals, thereby hindering the conditions necessary for communicative action. Throughout the patterns of technological use, a form of power emerges one that records, categorizes, and interprets individuals' preferences and behaviors. Following the natural world and the social world, we now encounter the "world of data" and the "cloud world" in which such data is stored and manipulated.

This new paradigm introduces a shift from a singular notion of truth to a multiplicity of narrative truths. The power of data has not resided in directly opposing the truth, but in gradually reshaping what is conceived as truth in individuals' minds. This aligns with Habermas's critique of the discourse system under the influence of "infotainment," which he views as corrosive to rational-critical debate. In this regard, this paper revisits the Habermasian concepts of "communicative action" and "discourse" in light of ongoing developments in digital technologies. It adopts a textual analysis approach to critically examine the current flow of communication. Within this framework, drawing on the thoughts of Byung-Chul Han, the study argues that belief and confession have replaced discourse in the digital era. Communication devoid of its discursive dimension without mutual listening, without dialogical participation, and devoid of community undermines the very essence of communication itself. Digital communication, with its emphasis on immediacy and performance, erodes the capacity for listening. In this context, the emergence of technological agents such as Babür, the so-called "Good Family Robot," invites further reflection. While it is designed to fulfill domestic needs and facilitate daily life, it also raises critical questions about the role of technology in addressing social and emotional needs. From this perspective of inquiry, the question of whether robots can surpass humans in their capacity to listen acquires analytical significance.

Keywords: Communicative action, discourse, technology, cloud.

Katılımlarınız için teşekkür ederiz.

Ankara Üniversitesi
ilaum
•AKADEMİK •İLKELİ •TARAFSIZ

http://ilaum.ankara.edu.tr/ilasem/

ISBN 978-605-136-916-7

Ankara Üniversitesi ilasem

Ankara Üniversitesi ilaum
•AKADEMİK •İLKELİ •TARAFSIZ